

Ren Dhark 7

KURT BRAND VOLÁNÍ MINULOSTI

Poté, kdy útok z deváté planety zničil kosmickou loď GALAXY, ztratilo padesát tisíc kolonistů na planetě Hope možnost návratu. I posádka lodě spolupracuje teď s kolonisty, vedenými mocichtivým guvernérem Roccem. Za Renem Dharkem, kterého dal guvernér deportovat na ostrov Deluge, následovali další nepohodlní, pak se k nim vydala jiná skupina dobrovolně. I když při přistání ztratili průzkumný člun, mají teď vyhnanci možnost získat cenné přístroje.

Zatím žili v rozvalinách cizího města a bojovali s neznámými silami jako lidé z doby kamenné. Nyní mají příležitost urazit cestu, která lidstvu trvala statisíce let, v několika dnech...

* * *

"Miku!" vykřikl zděšeně Dan Riker a odložil těžkou skříňku s nástroji. Pak si setřel pot z čela. "Miku...!" zavolal ještě jednou, protože Doraner se nehlásil. "Ano?" přišla konečně odpověď, ale ze značné vzdálenosti.

Štíhlý a černovlasý Riker se překvapeně otočil. Nikde nikdo, a přitom jeho skupina čítala devatenáct lidí. Viděl jen tu pekelnou džungli a úzkou stezičku, kterou právě prosekal. To nepříjemné ticho nijak nepřispívalo k pohodě.

Kde jen mohou být, pomyslel si, když se mu nad hlavou znovu setmělo a hlásila se další průtrž mračen.

Lilo prakticky denně. Jako by jim příroda bránila v pochodu k horám.

"Krucinál, Miku, kde jste?" zařval Dan a podíval se nad sebe. Místo oblohy však spatřil jen neproniknutelný strop listové neznámých rostlin.

"Vždyť už jdem...", ozval se Doraner a pak se ukázal mezi liánami s nouzovým elektrickým agregátem na zádech.

Lapal po dechu. Všech dvacet jich lapalo po dechu. Všech dvacet jich proklínalo džungli, dusno, déšť a dlouhý pochod k horám. Všichni se na tuto cestu přihlásili dobrovolně, ale nikdo z nich si nepředstavoval, jaká to bude dřina.

Dan Riker se na pilota Doranera podezřívavě podíval. "Jdeme správně, nebo jsme se odchýlili o deset kilometrů?"

Mike si opřel dlaně o kolena, oddechoval a řekl: "Nanejvýš tak o jeden dva kilometry..."

V té chvíli se spustil liják. V bušení těžkých kapek nebylo slyšet vlastního slova.

Den se najednou proměnil v noc. Dan Riker čekal, až všichni dojdou.

Pak dal rukou znamení. Přestávka! Ani on už nemohl dál. Unavené se posadil na těžkou bednu s náradím. Všem bylo jedno, že po nich stéká déšť. Vzduch se dal krájet, déšť je však nicméně osvěžil.

Dan Riker se podíval na své lidi. Byl na ně hrdý. Díval se v tom šeru, co který z nich odložil. Vymontovali dobrou třetinu věcí z člunu, který nouzově přistál na jižním okraji Deluge. A teď to na zádech nesou k mrtvému městu na úpatí hor. Vlekli za sebou saně, které si udělali sami. Na lehkých, ale širokých kluznicích z umělé hmoty utáhly půlku tuny. Když vyrazili na zpáteční cestu, mysleli si, kdovíco že nestvořili, ale ustavičné průtrže mračen jim udělaly Škrt přes rozpočet. V rozbahněné půdě saně zapadaly často až po ložnou plochu. Pak jim nezbývalo nic jiného, než je vyložit a vláčet těžké přístroje na zádech až na pevnou půdu.

Najednou sebou vyděšeně trhli. Do deště se ozval ještě nějaký jiný zvuk. Dan Riker se tázavě podíval na své muže. Všichni jen pokrčili rameny. Nikdo si to čvachtání a srkání nedovedl vysvětlit.

Dan dlouho neváhal. Zvuk se blížil neuvěřitelně rychle.

"Zapojit konvertor. Dopředu transformátory a na ně všechny reflektory!"

Rozkaz si předávali od ucha k uchu.

Muži vyskočili. Zcela zapomněli na únavu i na lijavec.

Odmotávali izolované kabely. Na člunu nenechali ani metr.

"Teď bychom potřebovali laserové dělo!" zařval vedle Rikera biochemik Davis Morgan.

"Jenže ho nemáme..." odpověděl Dan Riker automaticky.

Muži spěchali jako šílení, protože onen zvuk se nezadržitelně blížil. Stále lilo a bahno jim sahalo až po kolena.

Vtom jeden muž vykřikl. Ukazoval někam vpravo, kde byla tma jako o půlnoci.

"Dělejte! Dělejte proboha!" zařval Dan Riker a cítil, jak se začíná potit strachem. Temnota nazelenale svítila. A v ní se blížilo cosi štíhlého, asi tak metrového. Pulsovalo to. Ozývalo se čvachtání a srkání. Už to bylo od nich pouhých deset metrů.

Kde má ten netvor oči a kde tlamu?

Dan Riker cítil, jak se mezi jeho lidmi šíří panika. Skočil mezi ně, vyrval jednomu z rukou silný přenosný reflektor, všiml si, že kabel je zapojen, a chtěl zapojit transformátor, když kolem něj prosvístěl ten netvor. Nestvůrný fosforeskující červ, nebo ještěr?

Jednal instinktivně. Ostatní muži se rozutekli. Zůstal jen Mike Doraner. A Dan Riker zapojil transformátor.

Vytrysklo prudké světlo. Dan vedle sebe spatřil Doranera s elektrochemickým paralyzátozem v ruce. Ale paralyzační paprsky jako by neúčinkovaly.

Zdálo se, že to trvá nekonečně dlouho. Obluda se stáhla do sebe. Riker si uvědomil, že se mu chvějí ruce, ale pak si všiml, že na fosforeskujícím těle nastala jakási změna. Tam, kam dopadaly paprsky světlometu, se vytvářely tmavomodré puchýře, které se rychle šířily všemi směry. A potichu praskaly. V tom okamžiku se obrovský červ začal svítet. Kulovitá, jedovatě zelená špička se vymrštila tři metry do vzduchu. Čvachtání přešlo v jakési klokotání.

Dan Riker a Mike Doraner ztuhli.

Špička se rozšířila, vytvořila gigantický trychtýř, který se přisál k listoví nad jejich hlavami.

Ozvalo se znovu čvachtání, bylo nesnesitelně hlasité.

"Tam... tam, Miku!" vykřikl Riker a ukazoval na tmavomodrý puchýř na jedovatě zelené světélkující vrstvě. Puchýř měl už aspoň metr čtvereční. Pak praskl a na pár vteřin viděli dovnitř nestvůry.

Ta obluda polykala nesmírná množství vody! Působila jako organický vodovodní řád!

To, co viděli, bylo zřejmě jen jedno z mnoha chapadel, jež měla za úkol odchytit a odvést co nejvíce vody.

Ale kam tu vodu vede? pomyslel si Dan, který se už pomalu vzpamatoval. Kdo potřebuje takové množství vody?

Kam až dohlédl, všude byl jen trychtýř přisátý k zelenému stropu džungle.

"Rikere, to je jako trávící trubice... Podívejte se!" Riker objel nestvůru světlometem a pak to viděl taky!

A ve světle se objevovaly další a další puchýře.

"Co to je?" Riker vyrazil vpřed a trhnutí kabelu ho málem porazilo. Kabel končil. Nemohl dál. A od onoho podivného živočicha byl ještě deset metrů daleko.

Mike Doraner šel s ním. Objevil něco, co ho přímo zděsilo.

Tmavomodrá místa po prasklých puchýřích obrůstala jakýmsi zašpičatělými hrbolky. Na nich se vytvářely výhonky. Byly silné asi jako lidská stehna a narůstaly neuvěřitelně rychle.

Výhonky začaly světélkovat stejně jako celá ta přišera. Vyrážely ze všech stran, kamkoliv jen Dan Riker posvítí.

Mike si přál pouze jediné - vzít před tou nestvůrou nohy na ramena.

Když se otočil, všiml si, že výběžky je obklíčily...

Cosí ho příšerně udeřilo do zad. Bolest mu vyrazila dech, ani vykřiknout nemohl. Proletěl metr vzduchem a rozplácl se v bahně. Když se chtěl zvednout, nějaká obrovská ruka ho znovu zatlačila do vody.

Poslední, co ještě spatřil, byla jakási zelenavě svítící plocha, jež mu bránila vstát.

Riker si to nebezpečí uvědomil až na poslední chvíli. Zděšeně se díval na útočící výběžky. Viděl, jak se jejich konce mění v trychtýře a prudce se sklánějí k zemi. Na zemi bylo metr vody!

A tam - tam - zrovna zmizel Mike Doraner pod jedním takovým trychtýřem!

Riker utíkal nazpět. Musel se co nejrychleji dostat k Doranerovi. Trychtýře sestávaly z jakési pružné hmoty, když po jejich okrajích přebíhal, zdálo se, že hravě snášejí jeho váhu. Pak musel reflektor odložit. Kabel už nestačil. Sáhl k opasku po sekeře na liány s elektronickým ostřím. Vytrhl ji a rozpřáhl se.

Když břit dopadl, měl pocit, že Deluge vyletí do vzduchu. Kolem něj se zablýskalo. Čvachtání a srkání ustalo. Ustoupil vrávoravě do bahna, znovu sekl do jednoho výběžku a podruhé zažil peklo elektrických výbojů.

Neznámá přišera se dala na útek! Prchala jako had, který ví, že ho může spasit pouze únik. Bleskurychle stahovala výběžky a její zelené světlo vyhasínalo.

Mike Doraner vrávoral a odplivoval si.

"Já... my... co... panebože...", blekotal.

"Ať se ostatní okamžitě vrátí, Miku!" vykřikl Dan Riker a rozběhl se za prchající nestvůrou.

Musí zjistit, co to bylo!

Mike Doraner za ním marné volal: "Zůstaňte tady! Počkejte, půjdu s vámi...!"

* * *

Hromada roztaveného kovu - to zbylo z pyšné GALAXY. Gigantický trup, který se tyčil do osmisetmetrové výše, zůstal pouze ve vzpomínkách kolonistů. Ta vzpomínka se do nich zažírala jako jed. Byl to jed, který se šířil nenápadně a nenápadně začínal působit.

Rocco, který se při útoku amfiů třásl o funkci guvernéra Cattanu, stačil využít čas a své postavení upevnil. Jako organizátor byl skutečně geniální, jak musel Bernd Eylerse se závistí konstatovat. Rocco dokázal okouzlit i nedůvěřivé a chytré lidi.

Bernd Eylerse, který stále ještě nezapomínal na to, že Rocco vyvolal vzpouru kolonistů na GALAXY, dělal co mohl, aby zjistil jeho tajné plány pro budoucnost. K Eylersově odbojové skupince patřilo dalších pár členů bývalé posádky, kterým mohl bezvýhradně důvěřovat.

Nad Cattanem vládla noc. Zhasla i světla v guvernérově bungalovu. Byla jedna hodina po půlnoci. Ale Cattan ještě nespál.

Osadníci pracovali ve třech směnách na gigantických staveništích, která dvojité obepínala město. Silné světlomety tam proměňovaly noc v den. A ze země vyrůstala nová palebná postavení laserových děl.

Nejdřív bezpečnost! znělo heslo dne, se kterým souhlasili i největší Roccovi protivníci. Bezpečnost před amfií z deváté planety!

Ostatní stavební práce ve městě musely počkat. Část kolonistů žila stále ještě v nouzových ubikacích. Ale nikdo už nebrblal, ani ženy, které se s rodinami musely tísnit na malém prostoru.

Nejdřív bezpečnost!

A pod tímto mottem si Rocco v posledním čase vybudoval ještě silnější bezpečnostní aparát. Jeho zpravodajská služba fungovala stále lépe. Jeho špiclové pracovali stále nenápadněji a precizněji. Jen málo kolonistů si to však uvědomovalo. Ale jednomu nemohl nic namluvit - Berndu Eylersovi.

Tento muž naprosto všedního vzezření, kterého si nikdo nevšiml, věděl, že se dřív nebo později dostane do vyhnanství. A čas, který mu zbýval, musel využít co nejlépe.

Když Eylerse skončil na staveništi 17, byla hodina po půlnoci. Odjel s kolegy do Cattanu a nechal se vysadit poblíž nouzových ubikací.

Kráčel pomalu ke svému bydlišti. Za poslední lampou se zastavil a zapálil si. Nenápadně se rozhlédl. Pak hlasitě zazíval, protřel si oči a řekl si: "Ty zas bolejí...!"

Těsně vedle něj se tyčil betonový sloup, který ještě nebyl potažen plastikovou vrstvou. Opřel se o něj jednou rukou. Druhou rukou si nasadil brýle. Ani ve dne by v nich nikdo netušil speciální přístroj.

Infrabrýlemi se díval, zda poblíž nestojí nějaký Roccův špeh. Přitom poklidně pokuřoval.

Když si byl jist, že ho nikdo nepozoruje, stiskl sloup rukou. Così povolilo.

Eylers sáhl dovnitř, a così cvaklo.

Zapojil vysílačku.

Byl to jeho nejceněnější majetek, který pocházel z přísně střeženého skladu, do něžž měli přístup pouze Roccovi důvěrníci.

Automaticky pročesával jeden vlnový rozsah za druhým.

Už třetí noc doufal, že zaslechne volání Rena Dharka a jeho přátel.

Najednou sebou trhl. Poblíž se cosi pohnulo. V dutém sloupu to znovu cvaklo.

Skrýš se opět zavřela. Bernd Eylers se nenápadně rozhlížel kolem sebe.

Vtom u baráku H-23 zpozoroval dva muže. Byli necelých dvacet metrů od něho a šli jeho směrem. Jeden z nich držel malý, ale výkonný infradalekohled.

Věděl, že jeho brýle jsou lepší. Ještě si ho nemohli všimnout. A na tom vybudoval svůj plán.

Nechal je, aby se k němu přiblížili. Nevolali na něj. Snažili se jít naprosto tiše.

Stejně tak tiše se schoval za sloupem. Jámu, z níž měl jednou vyrůst domek, znal jako své boty. Skočil do ní a fyzické ho ztratili z očí. Proběhl po okraji, vyhnul se hromadě plastického materiálu, prolezl mezi dvěma betonovými pilotami a byl před vstupem do ještě nezapojené kanalizace, která vedla podél ubikace H-23.

Vyhledal těžký kámen. Potřeboval asi desetikilový kus. Popadl ho oběma rukama, a když slyšel, že špiclové došli k okraji jámy, hodil ho do kanalizace.

Balvan zaduněl.

Eylers se skrčil, ukročil doprava a schoval se za plastovačkou.

Zadunění kamene zbavilo jeho pronásledovatele veškeré opatrnosti. Jeden zaklel, protože do něčeho narazil. Ten druhý s infradalekohledem se blížil rychleji. Eylers ho spatřil, jak stojí u otvoru kanalizace a střílí z paralyzátoru. Doběhl i druhý.

"Rychle, dovnitř!"

Eylers se vztyčil, prostrčil mezerou protézu, zamířil a čekal. Do potrubí vlezl nejdřív muž s infradalekohledem. Za ním šel ten druhý s paralyzátozem v každé ruce.

Když se už jejich obrysy začaly ztrácet, stiskl Eylers kontakt. Jeho protéza se proměnila v plynomet. Komprimovaný paprsek zasyčel do potrubí. Eylers zatajil dech. Máchl rukou a vzápětí zabořil nos do plynového filtru.

V potrubí se ozvala dvě žuchnutí. Eylers odolal pokušení sebrat jim infradalekohled. Vylezl z jámy, zastavil se u sloupu, vytáhl vysílačku a ztratil se v noci.

Když ho k třetí ráno vzbudili pěstmi a on se rozespale ptal, co se stalo, přihlásilo se hned okamžitě osm mužů a žen, kteří mu dosvědčili, že se pár minut po jedné vrátil na ubikaci a povídal si s nimi až do dvou.

Při prohlídce jeho pokoje nenašli nic podezřelého. Tři příslušníci městské milice odtáhli s nepořízenou a ještě si ledacos nepříjemného vyslechli.

Když si šel Eylers znovu lehnout, věděl, že chvíle jeho deportace se pomalu, ale jistě blíží.

* * *

Astrofyzik Bentheim vyčerpaně vešel do provizorně zařízené laboratoře.

Kolegové Ossorn a Craig se na něj s očekáváním zahleděli.

Bentheim jen mávl rukou. "Ten člověk nemá ani za mák fantazie!"

Mluvil o Roccovi, od něhož se právě vracel. Padl do křesla a zapálil si. Ossorn a Craig mlčeli.

"Nalil jsem Roccovi čistého vína. Ani mě neposlouchal. Když jsem skončil, zeptal se: No a co...? Znovu jsem poukázal na nesmírný význam našeho pozorování, ale on se jen soustrastně usmál. Kdyby člověku nebyl tak sympatický, když se směje..." Bentheim zesílil hlas. "Jednal se mnou jako s nějakým žvanilem. Bylo to všechno zbytečné a navíc nás to připravilo o práci. Přeložili nás k vývoji laserů!"

Craig, který byl z nich ve svých dvaceti devíti letech nejmladší, se jen křečovitě usmál. "To Rocco nemůže." Najednou se postavil k vifonu. Ossorn ale byl stejně rychlý. "Nedělejte blbosti! Vifon je pod kontrolou!"

Craig ho odstrčil. "Asi to nevím. Ať ví, jak na to reagujeme... Haló, Tomkinsi..." Na obrazovce se ukázala tvář vedoucího oddělení pro vývoj laserů. Craig proslovil jen deset vět a pak se na obrazovce ukázal Gunnarson, kterému

řekl totéž. Pak informoval ještě Mechela, Yuangu, Solitaira a Shunka. "A je to...", řekl spokojeně, když si zase sedl. "Ať si i Rocco užije."

Bentheim potřásl hlavou. "Předpokládáte u našich kolegů až příliš občanské statečnosti. Vykašlou se na nás a už vůbec kvůli nám nezastaví práci. Všem hrozí amfiové. A koho zajímá nějaké turbulentní galaktické magnetické pole? Koho zajímá záhadný energetický nárůst interstelárních částic? Těch padesát tisíc lidí na Main Islandu má úplně jiné starosti. Craigu, tímhle pokusem vyburcovat kolegy jste nás přivedl do nesmírně obtížné situace. Rocco si teď bude mě a Ossorna spojovat s vašimi názory!"

"To teda znamená..." Víc Craig neřekl. Střídavě se na ně díval a v tváři se mu zračilo opovržení. "A já blázen si myslel, že pracuji s kolegy. Fajn, můžete Roccovi co nejponíženěji oznámit, že to, co jsem udělal, naprosto odsuzujete. Já budu stát na svém!"

Ossornovi nebylo příjemné, když musel slyšet pravdu. "Craigu, trval byste na svém, i kdybychom zjistili, že se mýlíme?"

"Jak? Mýlíme?" vykřikl hořce Craig. "Vždyť ta energie narůstá přímo strašlivě. A ještě horší je ta nepřetržitá změna kosmického záření. Nejenže prudce naskakuje... ale ty změny budou pro nás smrtelně nebezpečné..."

"Nikdo neříká, že ne," zachovával klid Ossorn. "A v mé otázce není žádný skrytý rozpor. Vycházíme přece jen z teorie. Teorie přicházejí a odcházejí. Než se podaří jednu teorii prokázat, může uplynout klidně sto let. A za tu dobu mohou změny v galaktickém magnetickém poli zmizet, jestliže jejich příčinou je podle nás intergalaktická magnetická bouře! Bouře s průměrem deseti tisíc světelných let..."

Craig slyšel zřejmě jen číslovku. "A tomu věříte, Ossorne? Že bychom byli od Země jenom směšných pět nebo deset tisíc světelných let? V tom případě..."

Třemi kroky byl u počítače a zabušil do něj pěstí. "Pak by tenhle krám, co je nakrmenej tisíci souhvězdími, musel identifikovat aspoň jedno zkreslené souhvězdí s nějakým známým..."

"Ale to přece není důležité, Craigu!" přerušil ho Ossorn. "Vy odmítáte moji teorii o intergalaktické magnetické bouři?"

"Vypadám snad jako nějaký blbec, Ossorne?"

"Chápu vaše rozrušení..."

"Nic nechápete! Ani vy, Bentheime! A proč ne? Protože jste zbabělci a bojíte se říct Roccovi ne! Ale já mu to ne řeknu! K čemu budu jako astrofyzik u laserů? Představte si to naopak! To je přece..."

Do místnosti vstoupil Ali Megun se čtyřmi muži a zamířil ke Craigovi.

"Craigu, pojd'te s námi!"

Craig nehnul ani brvou. "Už jsem vás čekal... Vás nebo toho... toho Sabatiho!"

Usmál se na Meguna, vstal a udělal pár kroků. Ani Bentheim a Ossorn si nevšimli, že za zády zapojil vifon na celoměstskou vlnu. "A proč mám jít s vámi? Co mi Rocco klade za vinu..."

"Pan guvernér Rocco!" zavrčel silný a štíhlý Megun.

"Tak jo, tedy pan diktátor Rocco."

V Megunových očích se zablýsklo. Jeho společníci namířili na mladého astrofyzika paralyzátory. Craig využil pauzy.

"Řeknu Roccovi, že jeho postavení mu ještě nedává moc, aby mé jen tak přeložil do nějakého jiného vědeckého oddělení. Když už tomu nerozumí, tak se má se mnou aspoň poradit, která práce by v mém případě přicházela v úvahu. A jenom proto, že nechci lézt laserákům na nervy, jste mě sem přišli zatknout? Nešťastní kolonisté na Hope! Na planetě Naděje... To je k smíchu. Je to spíš planeta zoufalství..."

Odskočil ke straně. Ramenatý chlap vedle Meguna zjistil, že je vifon zapnutý. Ale nemohl už zabránit tomu, aby se na obrazovkách na pár vteřin neukázal rozvzteklý Megunův obličej.

Nikdo už neviděl, jak se Craig zhroutil pod dávkou z paralyzátoru. Vzduchem proletěl malý přístroj. Bentheim se ho pokoušel hodit Megunovi na hlavu. Ossorn se s výkřikem vrhl na muže, který složil Craiga. Naběhl přímo do paralyzačních paprsků.

"Ne..."

Ali Megun zařval pozdě. I Bentheim se zhroutil k zemi. Megunovi vyrazil studený pot. Jako by právě slyšel Rocca: Megune, seberte Craiga, ale nenápadně!

Pravý opak byl pravdou. Celý Cattan se vifonem dozvěděl, co se dělo.

Vifon zabzučel. Megun ho s nepříjemným tušením zapojil. Světelný bod na frekvenční stupnici mu prozradil, že ho volá Rocco.

"Vemte ty tři astrofyziky do nemocnice. A hned se vraťte. Konec!"

Megun se otočil ke svým společníkům. "Slyšeli jste, ne? Blázni!" Pak odkráčel z laboratoře a dveře za sebou nechal otevřené.

* * *

Dan Riker pronásledoval neznámého fosforeskujícího živočicha, jak to jen v džungli a ve vysoké vodě šlo. V pravé ruce třímал elektronovou sekeru. Srdce mu nebušilo o nic rychleji než jindy. Ani ho nenapadlo, že riskuje. Prostě chtěl vědět, co to bylo a kam to prchlo.

Najednou nevěřil svým očím.

Džungle prořídla. Stál na kraji velkého prostranství. A stopa, po které šel, končila asi v jeho třetině.

Nad ním se hnala chmurná mračna, z nichž ustavičně lilo. Na okraji prostranství se řítila voda ve vodopádech. Před ním byla špinavě šedá plocha, plná louží, bez jediné rostliny a jediného keře. Jako přitahován magnetem, šel k místu, kde stopa končila. Jako by se to zvíře rozplynulo.

Uchopil sekeru ještě pevněji.

Najednou se zastavil, protože měl pocit, že se mu půda pod nohama zachvěla.

Když chtěl jít dál, zaslechl příšerný zvuk.

Přicházel ze země! Hned nato proklel svou zvědavost.

Potvora vylétěla z hlíny jako z trysky. Zde na volném prostranství bylo její fosforeskování ještě strašlivější než v přitmné džungli.

Obluda byla vysoká už dvacet metrů a Dan Riker neměl sílu se otočit a prchnout do spásné džungle. A netvor rostl výš a výš.

Tu se ze země vynořily výrůstky. Svíjely se na všechny strany po rozbahnělé půdě k pralesu. Než se mohl dát Dan na útěk, vyrazil jeden výrůstek přímo na něj. Sekl elektronickým břitkem proti jeho konci. Byl připraven na inferno elektrických výbojů a hrozně ho překvapilo, že obluda ztuhla jako v šoku. Ani to, co se tak tyčilo do deště, se nepohnulo.

Dan Riker slyšel, jak mu tluče srdce.

Vtom zavrával. Půda se mu pod nohama začala zvedat. Pukala. Cítil, jak ho cosi vymrštilo do vzduchu. Dělal kotrmelce. Pak ho začalo cosi mlátit. Rány přicházely ze všech stran. Zdálo se mu, že mu to přerazí vaz. Něco ho zachytilo. Zadržela ho větev vysoko v džungli.

Jenže to nebylo ještě všechno.

Do listoví létaly kusy hlíny a kamení, z nichž některé mohly vážit i několik tun. Okraj pralesa byl ničen jako v bubnové palbě. Mohutné kmeny se lámaly jako

párátka. Riker cítil, jak to s ním hází na všechny strany. Strom, na němž seděl, se stále více nakláněl. Ještě jednou přiletělo z výšin něco velkého, narazilo to do stromu a srazilo ho k zemi. Dan Riker nechápal, že je ještě naživu.

Rámus utíchal. Jeho strom ležel roztříštěný na zemi. Dan Riker byl asi dva metry vysoko. Opatrně se vyprostil z větví a sklouzl dolů.

Kdepak je má sekera, pomyslel si a podíval se na prázdnou ruku. Nebude to hračka dostat se z koruny stromu na svobodu.

Vyvalil oči na ohromný kráter, v jehož hlubinách dohasínalo fosforeskování.

Před jeho očima uvadala rostlina!

Uvolňovala vodu, kterou zachytila svými trychtýři.

Proč ji už nepovažuji za živočicha? ptal se v duchu a odvážil se jít až k okraji kráteru.

Potřásl hlavou. Viděl vlákna rostliny. Na nich byla kolínka jako na obilí, ale stokrát větší.

Moc nechápal, ale jedno bylo jasné: posledním úderem elektronické sekery se uvolnila veškerá statická energie v rostlině. K výboji došlo pod zemí. Nezničil jen životní prostředí rostliny, ale i ji samu.

Z kráteru plného vody se ještě jednou zablesklo. Naposled se v něm zavlnilo a pak byl už klid.

* * *

Když se Rikerova skupina blížila k okraji mrtvého města, nikdo se jim nesmál. Vypadali hůř než cikáni. Bez výjimky byli všichni na pokraji síl.

"To bylo účinné peklo...", zašeptal Mike Doraner a vyčerpaně klesl k zemi.

Dan Riker se ještě zmohl na krátkou zprávu.

"Budeme tam muset poslat ještě tři expedice, aby vzaly, co se dá ještě použít.

Ale já už tam nejdu. Rostliny, které za pár minut vychlastají desítky tun vody..." Pak ho přemohl spánek.

Za dvě hodiny obě ženy muže nepoznávaly. Všichni se poprvé od deportace oholili. Každý se rád zbavil vousů. Jen těch pět zbývajících Roccových přívrženců, kteří byli uvrženi do věže, zůstalo zarostlých.

Inženýr Miles Congollon si radostí mnul ruce, když s Renem Dharkem přehlížel materiál, který přivlekla Rikerova skupina. Ale Dhark jako by z něj neměl radost. A přitom jim ty věci určitě usnadní život na Deluge. Nakonec se Congollon zeptal:

"Rene, vy jste nespokojen?"

Ren Dhark se zarazil a udivené se na Congollona podíval. "Jak vás to napadlo?"
"Jak se tváříte..."

"Ach..." Ren Dhark, který se jinak tak rád smával, se tomu na Deluge skoro odnaučil. "Asi jste neposlouchal Dana. Rostliny, které za pár minut vychlastají desítky tun vody... To mi dělá starosti. Možná Dan blouzní..."

"Teď už chápu, proč se o něj Manu Čobe tolik staral. Myslíte si, že Dan onemocněl?"

"Ano..."

Přerušil je Sibiřan Arc Doorn. "Rene, jestli chcete, můžete poslat Roccovi pozdrav!" Muž s postavou boxera se tvářil stále mrzutě, i když zapojoval vysílačku a rozsvítla se zelená kontrolka. Tento mladý muž, který byl svým vzezřením mnohým nesympaticky, měl však tu schopnost, že si neuvěřitelně rychle osvojoval zacházení s naprosto neznámými přístroji.

Právě teď své schopnosti znovu dokázal.

"Straší vám ve věži, Arcu?" zeptal se Congollon.

"Jen klid, pánové," řekl Ren Dhark. "Zůstaňte u nás, Doorne. Jak vidím, máte frekvenci na nule. Třeba se nám do západu sluncí podaří přezkoušet všechny aparáty."

"Každopádně už nebudeme potmě. Konvertor a světlomet fungují!" Znělo to skoro spokojené.

Přišla noc. V mrtvém městě poprvé zasvítily světlomety. Všechny agregáty pracovaly bezvadně, až na jeden, který se při nouzovém přistání poškodil. Ren Dhark nezůstal u vybalování do konce. Vyšel si s Janosem Szardakem a Ralfem Larsenem kousek do noci.

"Co je?" zeptal se Szardak.

"Musíme navázat spojení s Cattanem!" řekl Ren Dhark.

"A jak si to představujete?" zeptal se ironicky Larsen, když se vzpamatoval z překvapení.

Ren Dhark jeho otázku přešel. "Jediný spolehlivý člověk, Bernd Eylers, vysílačku má. Musíme to riskovat..."

"...a Rocco hned zareaguje a převrátí Deluge naruby, dokud nás všechny nedostane," namítl vzrušené Szardak. "Cattansky zaměřovač nás najde během několika vteřin. Ne, Dharku. To nejde. Všechny nás to ohrozí!"

"Je to tak!" souhlasil s ním Larsen.

"Bez rizika ničeho nedosáhneme," oponoval mu Ren Dhark. "Jak na tom jsme? O nic líp než včera. Nepotřebujeme jen kontakt s Cattanem, ale musíme sem dostat i specialisty. Nejen muže, ale i ženy. A stroje a náhradní díly..."

"To chcete na Deluge vybudovat druhou kolonii?" zeptal se ostře Larsen.

"Ano. Tohle město se k tomu přímo nabízí, ne?"

"To je utopie! Dříve či později sem Rocco pošle pár člunů a bude se převelice zajímat, co tady vyvádíme."

Ren Dhark cítil, že těm dvěma se do žádného velkého rizika nechce. Spokojili se s dnešním nepatrným úspěchem. A on v něm viděl jen ubohoučký začátek.

"Szardaku... Larsene! Potřebujeme potraviny, ošacení, léky, jinak zařveme. To nechápete, že musíme navázat nejen spojení s naším důvěrníkem v Cattanu, ale i tajnou kyvadlovou dopravu? My to těm lidem tady přímo dlužíme!"

Mlčeli. Dhark se od nich odvrátil. Zašel hlouběji do tmy. Zastavil se u první koule. Když se dotkl chladného neznámého kovu sloupu, měl pocit, jako by se jeho tělo nabilo novou energií. Nemohl se od něj odtrhnout. Upřené se díval do noci.

Musím to udělat. Musím zavolat do Cattanu.

Strážlivě zvažoval riziko. Eylersovu frekvenci znal. Šance, že nebude odposloucháván, byla jedna ku stu.

Když se pomalu vracel k mrtvému městu a k ostrému světlu reflektoru, byl už rozhodnut.

Většina spala. Szardak a Larsen byli ještě někde venku.

Šel podél silného kabelu, který vedl do vedlejší místnosti. Anja Fieldová a Raní Atavová udělaly z lán závěs, který dnes poprvé k něčemu poslouží.

Spatřil Arca Doorna u přístrojů. Věčně nabručený Sibiřan se na něj krátce podíval a zase se věnoval své práci.

Ren zapnul vysílačku. Stiskl knoflík a anténa vyjela. Pohrával si s vlnami.

Přístroj začal tiše bzučet. Dhark se kradmo podíval na Doorna. Ten si ho nevšímal. Musím to udělat, říkal si Ren Dhark a stiskl poslední knoflík.

Naklonil se k zabudovanému mikrofonu a tiše řekl: Hvězda volá Ohaře...!

Hvězda volá Ohaře...!

Zopakoval to desetkrát a pak přešel na příjem.

Asi za deset minut všechno zopakoval.

Stále nic.

Pak Doorn kamsi odešel. Nevracel se.

Ren už málem usínal...

Ohař volá Hvězdu...! Ohař volá hvězdu! Urgent! Houston.

Podle hesla Houston Dhark poznal, že je to Eylers.

Příjem...! Příjem...! Příjem...! říkal Ren Dhark do mikrofonu. Hlas měl nezvykle klidný. Ostrov Deluge slyší.

Možná si brzy řekneme víc.

Potřebujeme položky jedna až pět. A někoho na starý Egypt.

Kódy fungovaly bezvadné. Opatrně si sdělili, že se za Dharkem chystá další výprava a že Ren potřebuje kromě potravin, léků, ošacení a zbraní také archeology s výbavou.

Van Meulenova hvězda! Konec!

Bernd Eylers přerušil spojení. Ren Dhark se zamyslel. Co znamenala ta poslední věta?

Van Meulenova hvězda byla pouze trpasličí.

Nevěděl, co tím Eylers myslel. Vypnul vysílačku, přešel k malému reflektoru a zhasl ho. Když vešel do velké místnosti, byla už tma i tam. Pouze na ulici se trochu svítilo.

Třebaže byl Dhark předtím na smrt unaven, cítil se teď neobyčejné svěží. Vyšel ven a zarazil se. U konvertoru seděli Szardak a Larsen. Tázavě se na něj podívali. Mlčky k nim přisedl.

"Co je zvláštního na Van Meulenově hvězdě?" zeptal se Dhark.

Dozvěděl se od nich to, co věděl už dávno. "Ne," přerušil je netrpělivě. "To není ono. Ta se musí od hvězd své třídy lišit ještě něčím jiným."

Szardak se ironicky zasmál. Jestli na tom vidíte něco zvláštního, pak vám musím ještě říct, že se tam zřítily tři menší kosmické lodi..."

V té chvíli se Renovi rozbřesklo.

Pochopil.

Tři malé kosmické lodi... tři čluny z GALAXY!

Zřítily se na Van Meulenově hvězdě... a na Deluge se přičítí tři čluny!

"Ani to vám nestačí, Rene?" zeptal se Szardak.

Ren Dhark neodpověděl. Opět se ho zmocnila nejistota. Už si zase nevěřil, že pochopil vzkaz správně. Bez zřejmé souvislosti řekl:

"Myslím, že nebude špatné, když všechny přístroje schováme do jeskyně. Pro jistotu. Kdyby se objevili Roccovi lidé, tak nebudeme mít čas je schovat"

"Vaše starosti bych chtěl mít," řekl Ralf Larsen a zvedl se. O něčem takovém se nechtěl tak pozdě v noci bavit. Szardak ho následoval. Když se Ren za nimi díval, nic jim nevyčítal. Jen přemýšlel, co mu to chtěl Eylers říct.

Van Meulena hvězda!

* * *

Rocco nechal svého důvěrníka Ali Meguna po tři dny v nejistotě, jestli proti němu zakročí stejně tvrdě jako svého času proti Ameru Wilkinsovi.

Rocco čekal na reakci vědců, z nichž část na vifonu viděla, jak byl zatčen astrofyzik Craig. Když se u něj ani za dvacet čtyři hodiny žádná protestující skupinka neukázala, pochopil, že se nemá ze strany vědců čeho obávat.

V Cattanu se každý bál útoku amfiů. Ničím jiným Cattan nežil.

Megun mlčky předložil Roccovi další zprávu.

Rocco ji vzal do rukou a najednou sebou trhl.

V noci odposlechli spojení Eylerse s Dharkem!

Rocco se chytil za hlavu. To nečekal!

Ali Megun stál mlčky u jeho stolu. Před několika minutami prožíval totéž.

"Okamžitě musíme posílit ostrahu člunů! Četou oblast uzavřít!" rozkázal Rocco.

"Už se stalo!" řekl skromně Megun. "Ale ten čmuchal je teď zralej na deportaci..."

"Aby posílil Dharkovu skupinu?" vyjel na něj Rocco.

Megun se vychytrale usmál a rozložil před Roccem mapu Hope.

"Tady...", řekl a ukázal. "Tenhle ostrov je tři tisíce kilometrů jižně od Main Islandu. Má nejen báječné pouštní klima, je to prakticky jenom poušť s pouhými osmi oázami. Řekl bych, že se tam Eylers bude určitě cítit líp než v Cattanu!" Čokoládově hnědý guvernér si prohrábl krátce střižené černé kudrnaté vlasy. Oči měl přivřeně. Díval se na ostrov, který mu Megun ukázal, duchem však byl v Cattanu.

"Megune, nasad'te na Eylerse dalších deset mužů. Udělejte prověrku v oddělení odposlechu a vyrazte každého, kdo s námi nesympatizuje. Eylerse nesmí ani napadnout, že máme nějaké podezření. A nezasáhneme dřív, dokud nezjistíme, kteří specialisté chtějí... Jak že říkají tomu ostrovu?"

"Deluge!"

"Dokud tedy nebudeme vědět, kteří specialisté se chtějí na Deluge vysadit.

Moment... Jedno nechápu. Vědci byli a jsou většinou politicky naprosto

nevyhranění. Jde jim hlavně jen o to, aby si mohli dělat tu svou vědu. Co je pak táhne na Deluge?"

Ali Megun si s něčím takovým hlavu nelámá. Jen pokrčil rameny.

Takový Amer Wilkins by nad tím aspoň přemýšlel, pomyslel si rozladěné Rocco, nelitoval však, že ho poslal do vyhnanství.

"Ren Dhark na Deluge určitě něco objevil, Megune. Něco, co vědce přitahuje jako magnet!"

"Nějaké trosky...?"

"Pravděpodobně. Jenže trosky s obsahem!" řekl Rocco přesvědčeně.

Ovšem Megunova fantazie nesahala dál než k takovému obsahu, na jaký byl zvyklý z pozemských muzeí, a neviděl nic nebezpečného na tom, když se pár stovek vědců bude babrat se starými krámy.

"To se mýlíte!" přerušil ho ostře Rocco. Já na rozdíl od vás nezapomněl na to, že se to v Mléčné dráze jen hemží flotilami cizích civilizací. Když spojíme jedno s druhým, pak mohou ty staré krámy být pro nás docela nebezpečné..."

Ali Megun si teď dával pozor, aby se neušklíbl. "Neřekl bych, že je Ren Dhark nějaké dítko štěstěny. Naopak! Co by mohl najít? Kosmickou loď určitě nejinak by se nám už ukázal nad Cattanem. Rocco, děláte si zbytečné starosti!"

Jenže Rocco věřil spíš svým tušením než Megunovým úvahám.

"Dejte připravit tři čluny k letu na Deluge. Jako posádku požadují asi sto mužů, kteří dovedou jít tvrdě na věc. Ale jestli se o tom kolonisti dozvědí, tak se i vy brzo podíváte na ten pouštní ostrov! Jasně?"

Ali Megun se nebál ani Rocca. "Zbytečně mi vyhrožujete! Tři čluny jsou už dávno připraveny. Už skoro týden čekají na povel ke startu na Deluge! Ostrov měl být prozkoumán už před týdnem. Cožpak jste nedal rozkaz?"

Tentokrát měl Megun pravdu.

"Sežeňte sto chlapů, na které se můžeme spolehnout, a nezapomeňte na těch deset, co mají hlídat Eylinderse. Zatknete ho, až vám k tomu dám příkaz..."

"A co když zase vyřadí dva z našich nejlepších?"

"Máte jediný důkaz, že to byl skutečně on? Já ho podezřívám taky, ale akceptuji jeho výmluvy. Megune, musíme zachovat zdání práva. Všechny naše akce musí působit legálně."

"Dobrá. Uvidíme, kam se s tím dostanete..."

Megun odkrácel a v duchu si říkal, že Roccovi měkne mozek.

* * *

Čluny jsou trojnásobně zajištěny, dozvěděl se Bernd Eylers.

Podíval se na hodinky. Za hodinu mu skončí směna u plastovače. Za tu dobu musí změnit celý plán...

"Hej...!" zařval na něj inženýr Mays. "Eylersi, chytl vás rapl, nebo co?"

Plastovač trpěl. Už hodiny vytlačoval stroj z trysky šedý plast rychlostí 19,5 litrů za sekundu. Najednou se odtrhl plastový pruh, který sloužil jako těsnění.

Bernd Eylers se podíval na kontrolky na panelu a rychle přepnul na ruční ovládání. Maurice Gautier, Roccův člověk, který mu byl přidělen už několik dní jako pomocník, ani za mák nerozuměl tomu, co Eylers dělá. Jen vyvalil oči, když z trysky vyrazil těsnicí černý pruh.

Eylers si hrál na bezradného. Nadával jako dlaždič. Když se naklonil na levou stranu stroje, stál mu Gautier v cestě.

"Odpal!" zasyčel na něj a odstrčil ho. Eylers zvedl víko a něco přepnul.

Místo šedého plastu vystřelil teď rudý, který letěl dobrých deset metrů. Právě v tom okamžiku na něj inženýr Mays zařval.

Vedle Mayse stál na stanovišti ještě Hjalmar Lordson. Měl na starosti hladký přísun materiálu. Zatímco Mays servával Eylese, sděloval Lordson kolegům v hlavním skladu vysílačkou, co se právě stalo.

"... úplně rudý jako hasičský vůz. Teď je to na zdi a zadělalo to všechny spoje. Ten blbec si to odnese..."

V hlavním skladu v Cattanu jeden pozorný posluchač vyvolal bzučákem poplach. Ten primitivní, podomácku zhotovený přístroj měl dosah necelého jednoho kilometru. Odposlouchávací stanice byla od něj ale vzdálena jeden a půl kilometru. Takže bzučení nikdo nezachytil.

Když Eylersovi skončila směna na staveništi 17, probíhala už druhá varianta jeho plánu. Osm mužů, kteří se měli původně setkat na parkovišti vznášedel B ve 23.15, už vědělo, že se sejdou na staveništi 6.

Eylers po skončení směny odjel s kolegy do města. S Maysem se moc nevybavoval. Rázně popřel, že by za něco mohl. Tvrdil, že musel selhat nějaký spoj. Mays mu nemohl dokázat opak.

Ve 23.19 přistálo u staveniště 6 vznášedlo s hlavním inženýrem, odpovědným za hrubou stavbu palebných stanovišť.

O tři minuty později se zdálo, že je malý konvertor přetížen. Vyletěly pojistky. Všechny reflektory zhasly. Zastavily se všechny stroje. Dělníci vykřikli do tmy a rozutekli se. Všichni měli strach z porouchaného konvertoru.

Ani hlavní inženýr se nedivil, že jeho pilot uháněl i se strojem do bezpečí. Jen jeden člověk si mnul ruce.

Bernd Eylers.

Díval se, jak světla vznášedla míří k řece. Teď zmizeli z Main Islandu tři inženýři a pět vědců. Jejich cíl byl vzdálený. Sedm set kilometrů na západ se rozkládal ostrov Deluge...

Bernd Eylers se ztratil ve tmě.

V Cattanu nadávalo dvacet agentů, protože ztratili jeho stopu. Když tři muži vpadli do jeho příbytku, našli ho, jak spokojeně spí.

"Ne abyste ho budili!" varovala je nějaká mladá rozkošná žena. "Každou noc takové divadlo... už si o tom povídá skoro celé město!"

Muži se na sebe tázavě podívali. Nezapomněli, že dostali rozkaz, aby se chovali co možná nenápadně. Pokrčili rameny a odešli.

V 00.48 si hlavní inženýr stále ještě ne všiml, že se jeho vznášedlo po poplachu nevrátilo.

To zatím uhánělo nad oceánem. Nálada na palubě byla napjatá, ale bojovná.

Pouze spoutaný pilot proklínal celý svět.

* * *

Amer Wilkins, který byl dlouhou dobu Roccovým důvěrníkem, si uvědomoval, že mu vyhnanci nedůvěřují. Dost často se musel ovládat, aby na ně nezačal rvát nebo po někom neskočil. Věděl, že jejich podezření je oprávněné.

Musím jim nějak dokázat, že mi mohou důvěřovat, říkal si, ale marně hledal vhodnou příležitost.

Potají doufal, že bude patřit k těm patnácti, kteří mají pod Dharkovým vedením prozkoumat druhou jeskyni. Ale nedostal se ani do užšího výběru.

Zamyšleně kráčet kolem koulí k mrtvému městu. Obloha se tentokrát projevovala ze své lepší stránky a nad hřebeny hor vál lehký osvěžující váněk.

Najednou se zastavil. Na zemi před ním jako by se cosi zablýskalo. Když se sklonil, ztratilo se to.

Narovnal se a vztekle máchl rukou. Vtom se to zablýskalo znovu.

Mezi dvěma tmavomodrými kameny velkými asi jako pěst leželo něco, co vypadalo také jako kámen. Wilkins si k tomu klekl, odsunul oba kameny a všiml si, že se předmět trochu propadl. Byl kovově hladký. A najednou si Wilkins uvědomil, že hranatý povrch má tvar sedmiúhelníku.

V duchu si znovu přehrál bitvu s devíti dozorci.

Ren Dhark byl tenkrát v šoku po zásahu paralyzátorem a mohl ovládat jen levou ruku. Na jednoho Roccova muže hodil kámen, ale nezasáhl ho. Protože ten kámen v letu jako by rozerval oblohu. Vyvolal jakousi žhavou spirálu, která rotovala nesmírnou rychlostí a šířila se všemi směry.

Amer Wilkins se rychle rozhlédl. Opodál ležel větší kámen. Opatrně ho položil na svůj objev.

Janos Szardak se díval, jak Amer Wilkins kluše k příbytkům.

Krátce nato byl u Rena Dharka. Za deset minut bylo šest mužů na místě Wilkinsova nálezu.

"Nevím, jestli je to on," řekl Ren Dhark.

"Vypadá stejně," konstatoval Arc Doorn.

Sibiřan se pro předmět sehnul.

"Nesahat!" vykřikl Ren Dhark. Ale pozdě.

Arc Doorn už držel onu podivnou věc a každý si mohl všimnout, že je na jedné straně zaoblená a na druhé sedmiúhelníková. "Nic se neděje, ale váží to aspoň dvě kila!"

"Dejte mi to, ale opatrně!" žádal Ren.

Doorn mu věc podával a najednou sebou trhl. "Dharku, něco se děje! Rychle zmizte!"

"Zahod'te to, Doorne!" vykřikl Ren Dhark.

"A co když...?" řekl Arc Doorn a opatrně předmět položil na zem.

Pak oba utíkali k městu.

Ostatní se schovali za kusem skály. Každý čekal, že se co nevidět znovu ukáže ona spirála.

"Jestli zase ztratíme vědomí...", řekl někdo.

Nestalo se nic, alespoň prozatím.

Ren Dhark se na Sibiřana tázavě podíval. Ten pochopil.

"Nevymyslel jsem si to. Něco v tom naprosto zřetelně cvaklo!"

Za zády jim někdo vykřikl. Běžel k nim Mike Doraner. Mával oběma rukama a nebylo mu rozumět.

Když k nim doběhl, zasípal:

"Kdo to tady vysílá? To jste se zbláznili?"

Šest mužů se na sebe udivené podívalo.

"Impulsy přicházejí přímo od vás! Kdo to udělal?" Doraner byl celý zpoceny.

"Kdo se chce tolik setkat s Roccem?"

"Doranere, mluvte konečné nějak rozumné!" vyzval ho Ren Dhark. "Tady nikdo nevysílá!"

"Že ne?" Mike Doraner jim najednou nevěřil. "Seděl jsem u vysílačky, poklimbával jsem a najednou to začne řvát. Nejdřív jsem si myslel, že si nějaký blbec hraje s malou vysílačkou. Ale nechápal jsem, jak docílil takového výkonu. Tak jsem zapojil zaměřovač... Přichází to, Dharku, odsud... Nebo z tamtoho směru!"

"Kdy to začalo?" zeptal se ho Ren Dhark s náhlým podezřením.

"Asi tak před pěti šesti minutami!"

Sibiřan sebou trhl.

"Víte, co jste to provedl, Arcu? Rychle!" Ren odstrčil Doranera, až upadl a uháněl s Arcem k podivnému předmětu. Dan Riker se podrbl na hlavě. "To jste to, Wilkinsi, pěkně vymňouk. Tohle nám teda chybělo..."

"Ten koncert musel být slyšet na padesát světelných let daleko..." řekl Doraner.

"Cože?" žasl Riker. "Nadsvětelná frekvence?"

Doraner se zatvářil, jako by kousl do citrónu. "To nevím. Ukazovalo to všechno možné a možná i nadsvětelnou..."

Od města přicházeli dva muži se zaměřovačem. Hledali vysílač. Z hledače to rytmicky hvízdalo. Doraner i Riker se k nim připojili. Nepřekvapilo je, když zjistili, že vysílač má jednu stranu sedmiúhelníkovou.

"Já to nedokážu..." supěl Arc Doorn.

A najednou bylo ticho. Doorn se zvedl a oddechl si. Zase jednou dokázal, co umí. Vysílač už umlkl.

"Doufejme, že nás Rocco po tomhle nenavštíví..." řekl Dan Riker.

"A co je tohle?" řekl Doraner a dal jim znamení, aby poslouchali.

"Už jsou tady!" konstatoval Ren Dhark. Slyšeli blížící se motor. Za půl minuty musí být u nich.

"Rychle do jeskyně!" přikázal Dhark a připravil si paralyzátor.

* * *

Když se na vifonu rozezvučel poplach, Rocco sebou trhl. Obraz se ustálil. "Tady zaměřovací stanoviště! Silný radiový provoz ze západního směru. Stanoviště Deluge. Vysílací kapacita..."

"Zjistili jste stanoviště přesně?" přerušil ho Rocco. "Plus minus sto metrů!"

"Předejte koordináty průzkumným člunům. Konec!"

Vyskočil a otevřel dveře. Ligo Sabati a Ali Megun stáli u počítače a krmili ho daty. "Start na Deluge! Ren Dhark tam vysílá. Stanoviště zjištěno... Sabati, vy zůstanete tady! Akci povede Megun!"

Ve dveřích se Megun srazil s jiným mužem.

"Blbče...!" zařval na něj a uháněl ven.

Příchozí se chvíli vzpamatovával a pak se podíval na Rocca.

"Pane guvernére, v noci se mi ztratilo vznášedlo i s pilotem!"

Sabati zašeptal: "Eylers!"

Rocco nedal svůj vztek najevo. Jen proklínal ty, kteří měli na Eylerse dávat pozor.

Eylersi, teď jsi to přehnal, pomyslel si. Spojil se vifonem se stanovištěm vznášedel. Tam už věděli, proč volá. Ani se nemusel ptát.

"Pane guvernére, pohřešované vznášedlo hlavního inženýra už není na Main Islandu. Všechno jsme prohledali. Pohřešován je i pilot..."

Rocco nic neřekl a přerušil spojení.

"Počkejte venku!" poručil hlavnímu inženýrovi.

Když inženýr odešel, vrátil se Rocco k vifonu.

"Chci zprávu o Eylersovi. Jak dlouho je už pohřešován?"

"Jak to? Eylers je přece na sedmnáctce jako obyčejné. Měli jsme ho včera celý den na očích," divil se agent a pak se divil ještě víc, když Rocco přerušil spojení.

Rocco se nechápavě podíval na Sabatiho. "Co to má znamenat? Že by už byly mezi kolonisty nějaké konspirační skupiny? To vznášedlo se přece nemohlo jen tak vypařit..."

"Jestli se pokusili odletět, pak je museli zachytit na radaru."

To byl dobrý nápad. Rocco se okamžité spojil s radarovým stanovištěm.

"...jenže pokud letěl těsně nad oceánem, tak ho zaměřit nemohli..."

Mezitím se ozval druhý vifon. Ozývala se evidence obyvatel, volala v neobvyklou hodinu.

"Osm kolonistů se nedostavilo na pracoviště. Nevíme, kde jsou. Jmenují se..."

Když zaslechl jméno profesora Dongena, Rocco sebou trhl.

"Profesor Dongen se dneska nedostavil do služby. Chápu... Ale chci vedet jedno: jaké přístroje v ústavu postrádáte?"

"Ztratil se karbonový analyzátor, jeden počítač, dva ultradetektory a gannometr..."

"To všechno unese jeden chlap?"

"Samozřejmě. Jenom počítač je trochu těžší. Ostatní přístroje se dají strčit do kapsy."

Rocco tentokrát stačil i poděkovat, teprve pak přerušil spojení.

"Sabati, obvolejte všechna místa, kde někoho pohřešují, a zjistěte, co se ztratilo!" Odběhl do své pracovny. Okamžitě dostal spojení se třemi průzkumnými čluny. Ohlásil se Ali Megun.

"Aha... Takže Ren Dhark dostal posilu? Ten se teď bude divit!"

"Žádné zbytečné řeči, Megune! Moment, jde sem Sabati, něco mi chce říct..."

"To snad ne!" chytil se Rocco po chvíli za hlavu. "Takže zmizely všechny přístroje, od nichž jsme měli jen jeden kus?"

"Ti ptáčkové moc dobře věděli, jak nám nejvíc uškodit!"

Rocco neprodleně informoval Meguna a pak řekl:

"Můžete vyrazit. Mějte oči na stopkách. Jsem přesvědčen, že tam Dhark cosi objevil. Ale vyhnanci mě nezajímají, kromě těch osmi. Jasný?"

"Jasný," zasmál se Megun. "Mám na palubě správný bijce, Rocco. Po přistání se ozve!"

* * *

Bernd Eylers rychle vyplnil Dharkovu žádost, aby mu poslal potřebná zařízení.

Když Ren Dhark a jeho muži viděli velikého ramenatého profesora Dongena, vystupujícího ze vznášedla, spadla z nich veškerá tíže. Z těch osmi, kteří se teď zvědavě rozhlíželi, jich Ren Dhark znal jen několik. Vstal a šel jim naproti.

"Vítejte, profesore...!" volal už z dálky a tím na sebe upozornil. Jeho přátelé zůstávali zatím v úkrytu. Ještě si nemohli být jisti, jestli ve stroji nečíhají Roccovi lidé.

"Dharku!" vykřikl překvapeně profesor. "Kde máte ten obří vysílač? Bez něj bychom vás tak rychle nenašli. Tady v tom městě?" Pak se pousmál, protože Ren Dhark přistoupil ke vznášedlu a podíval se dovnitř.

Spoutaný pilot ho pozdravil hrubou nadávkou.

Ren dal znamení přátelům. A patnáct mužů vylezlo z úkrytu.

Dongen tuto opatrnost chápal. "Dharku, to jste udělal dobře. Rocco je schopen všeho... Smím vám představit své přátele?"

"Až později," řekl Ren. "Musíme počítat s tím, že během půlhodiny tady budou Roccovy čluny."

"A kde máte ten vysílač?" naléhal profesor.

"Taky později. Ještě budete mít příležitost. Teď musíme rychle zmizet. Džungle je naší jedinou spásou. Tam nás Roccovi lidé nenajdou!"

Mluvil schválně nahlas, aby mu spoutaný pilot rozuměl. Nevšímal si zděšení návštěvníků. Dal jim znamení, aby šli za ním.

"Ne tak rychle," řekl Dongen. "Nepřiletěli jsme s prázdnou. Zřejmě nás teď v Cattanu prohlásili za zloděje..."

Ren Dhark byl neklidný. Ustavičně se díval na oblohu. "Kdy jste zmizeli?" "Asi tak o půlnoci..." "A kolik je teď?" "Rene, vy tu nemáte hodinky?"

"Ne."

"Bude jedenáct..."

A zase je popoháněl. Zatímco jeho druzi vedli osm vědců ke skále, zůstal u vznášedla. Myslel na přístroje, které zůstaly na jižním pobřeží. S tímhle strojem by byla hračka je přepravit. Ale věděl, co musí dělat.

Vlezl do vznášedla, vytrhl vysílačku a rozvázal pilota. Poradil mu, aby zmizel, jak nejrychleji může.

Netušil, že pilot nikdy nedoletí na Main Island. Ale cítil úlevu, když se stroj nadzvedl a zmizel.

Myslel na Van Meulenovu hvězdu. A zároveň se připravoval na to, že ještě dnes nad Deluge spatří Roccovy čluny.

* * *

Už kroužili nad Deluge!

Zrovna přiletěli a Ali Megun spatřil v zaměřovači vznášedlo, startující k Main Islandu, a Rena Dharka, jak s jakýmsi přístrojem míří ke skalní stěně.

"Ejhle... jeskyně!"

Megun se s úsměvem otočil a podíval se na muže, kteří dobře znali svůj úkol. Pak si vzpomněl na vznášedlo.

Ali Megun nebyl žádný Rocco. Uvažoval primitivně a stejně tak jednal. Dal příkaz druhému člunu, aby stroj sledoval a sestřelil.

"A Ren Dhark má po ptákách! Další vědce sem nedostane!"

Ať byl Megun jakýkoliv, přece jen jednu přednost měl - trpělivost. Neukvapoval se.

"Máme čas. Ty krysy zas vylezou z díry. Dva muži k optice! Jak se tam dole něco hne, chci okamžitě zprávu!"

To, že pod nimi leželo ohromné mrtvé město, nikoho z nich nezajímalo. Chtěli zlikvidovat Dharkovu skupinu a vzít s sebou těch osm uprchlých vědců.

* * *

V jeskyni to přímo jiskřilo napětím. Názory se rozcházeły. Janos Szardak trval na svém: "Nikdo mi nemůže předhazovat, že nemám odvalu, ale dodneška jsem vždycky věděl, kolik si mohu dovolit riskovat. Za takovéto situace je učiněné šílenství prozkoumávat druhou jeskyni. Musíme to odložit, Dharku!"

"Nevidím důvod. Ovoce máme dost, obléhání můžeme vydržet klidně několik týdnů. Vody je habaděj a vchod do jeskyně se dá snadno ubránit. Tady nemůže Rocco nasadit žádné těžké zbraně. Stačí nám třicet mužů a odrazíme jakýkoli jeho útok. A co budou zatím dělat ti ostatní?"

Dharkova slova zapůsobila více než Szardakova. O slovo se přihlásil Dan Riker.

"Já jsem pro Dharkův návrh. Průzkumná skupina je sestavena..."

"Není!" přerušil ho Ren. "Zapomněli jsme na profesora Dongena."

"Pokud bude chtít!" namítl Szardak. "Zatím jste se ho ještě neptal, Rene."

"Szardaku, muž, který dobrovolně opustí Cattan a přejde do ilegality, půjde určitě s námi. Mám to chápat tak, že vy s námi nechcete?"

Szardak sebou trhl, jako by dostal ránu pěstí. "Rene, za tohle se mi na místě omluvíte!"

Dhark si prohrábl vlasy. V očích se mu zablýskalo.

Ostatní zatajili dech a dívali se na ně.

"Svou otázku neodvolám, Szardaku. To vy jste mě donutil, abych ji formuloval tak ostře. Už před několika dny jste mě zrazoval před navázáním radiového spojení s Eyllersem..."

"A právě proto se tady Rocco brzo objeví!" křikl na něj Szardak.

"Nejen proto! Přiletěl by tak jako tak. Ale ještě dřív přistálo osm expertů!

Cožpak, Szardaku, nechápete, že čas kvačí? Každá minuta, kterou teď promarníme, nám bude později chybět..."

"Krucinál! Děláte, jako by tady na nás čekaly kdovíjaké poklady nebo divy. To si všechno jenom představujete..."

"Už jste zapomněl na galaktickou spirálu na stropě druhé jeskyně nebo na sedmiúhelníkovou místnost před vchodem? Já jsem zatím nezapomněl na to, že nás jakýsi zážrak techniky zachránil před Roccoými dozorci. Nebo ten vysílač, který našel Wilkins. To nestojí za pokus, zjistit co nejvíc?"

"Takže vy jste přesvědčen, že na nás v těch jeskyních čeká něco podobného?"

"Věřím v to. Přesvědčen nejsem. Chápete ten rozdíl? Prostě v to věřím."

Oba strážníci, kteří hlídali u vchodu do jeskyně, byli pravé vystřídání a přešli k diskutující skupině. Dhark se na ně podíval. "Je něco nového?"

"Nic," řekl jeden. "Na nebi ani mráčku. Všude klid. Chtělo by to radar."

Jenže radar z člunu se poškodil při transportu. Arc Doorn se ho právě snažil opravit. "Ještě tak hodinku...", zabručel.

"Díky, Doorne..." Ren se obrátil ke skupince kolem profesora Dongena. "Slyšeli jste, jaké máme těžké rozhodování. Rád bych vás poprosil, jestli byste se nepřipojili k naší expedici. Myslím, že je důležité vědět, jak jsou ty věci ve druhé jeskyni staré."

"To bych taky rád věděl, Dharku," řekl Dongen. "Jestliže vaši lidé zabrání Roccovi v přístupu do jeskyně, pak je mi úplně jedno, co se odehrává za mémi zády."

Do jeskyně vběhla hlídka. "Boier prý spatřil nad horami tři lesklé body!"

Van Meulenova hvězda! Napadlo Dharka okamžitě.

Eylersovo šifrované varování se stalo skutečností.

"Szardaku, půjdete se tam se mnou na ty divy podívat?" zeptal se Ren.

Szardak se tomu musel bezděky zasmát. Automaticky si vzpomněl na Renova otce Sama, zesnulého velitele GALAXY. I on měl takový přesvědčovací talent.

"Půjdu..."

Na obloze neviděli nic. Jenže Boier tvrdil, že se určitě nemýlí. "Nejdřív ty body byly dva. Nebyl bych si jich všiml, kdyby se ve směru od Cattanu neblížil třetí, který se u těch dvou pak jako by zastavil."

Když se vraceli do jeskyně, Szardak se najednou zastavil.

"Janosi, co se děje?"

Szardak jen mávl rukou. "Už jsem to vzdal jednou provždy. Sam Dhark byl váš táta a vy jste stejný paličák jako on. Jenom se bojím, že riskujete příliš. Rene, zvažte si to všechno ještě jednou. A berte v úvahu, že vás všichni přijímáme jako velitele. Tím se stáváte odpovědným za život každého jednotlivce. Za každý lidský život, Rene..."

"Jsou to dobrovolníci..."

"Nechtě toho, prosím vás! Jasně že to jsou dobrovolníci, ale tím není vaše odpovědnost o nic menší. Rene, jste schopen nést takovou odpovědnost?"

"Ano!" odpověděl Dhark bez váhání. "A stejně jako si vy myslíte, že příliš riskuji, tak si zase já myslím, že musíme vyrazit co nejdříve. Protože čím déle budeme váhat, tím hůř pro nás."

Na to už Szardak nic neřekl a pokračoval do jeskyně. Když došli k ostatním, sdělili jim, že Boierovo pozorování nemohou potvrdit. Ren si k sobě zavolal Manu Čobeho.

"Převezměte velení nad zbytkem lidí, Čobe. Naše svoboda teď závisí na vás a na vašich mužích." Pak ztišil hlas: "Zabraňte zbytečnému krveprolití. Nepřítel se dá zneškodnit i jinak."

Manu Čobe byl osobnost. Mezi vyhnanci bylo dost takových, kteří mu nedůvěřovali stejně jako Wilkinsovi, ale nikdo neměl pro nějaké podezření důvod. Nějak to tak cítili. Možná to bylo tím, že se Čobe nedokázal nikomu podívat do očí. Ren Dhark taky nevěděl, jestli je Čobe ryba, nebo rak, a tak mu na zkoušku svěřil velení nad těmi, kteří se nezúčastní expedice. Navíc se pojistil proti případné zradě tím, že v Čobeho skupině měl tři muže, na které se mohl spolehnout.

Když Ren Dhark s patnácti druhy vyrazil do nitra jeskyně, nebylo už o čem diskutovat.

* * *

Bernd Eylers spatřil, jak poblíž staveniště přistálo vznášedlo. Už je to tady. Dr. Arbate je zradil. Bylo to jasné.

Klidně se díval, jak se k němu blíží pět mužů. Zastavil plastovač. Tady už nemá co dělat. Když sáhl do kapsy pro cigarety, zamířily na něj tři paralyzátory najednou.

Eylers se usmál. Pomalu vyndal ruku z kapsy a zapálil si. "Eylers?"

"Jo."

Podíval se na ně. Tvářili se koženě a nepřátelsky. Chápal je. Patřili ke skupině, kterou Rocco nasadil jen na něj. A neměli to s ním lehké. Teď se s ním mohou konečně vypořádat, protože Arbate zradil.

Nechal je, ať ho prohledají, jestli nemá zbraň. Sebrali mu všechno, i cigarety. Pak ho vzali mezi sebe a vedli ho ke vznášedlu. Cítili se tak mocní, že mu ani nedali pouta.

Stroj se vznesl. Do Cattanu to byl jen skok. Jenže vznášedlo do Cattanu neletělo. Namířilo si to k horám na druhém břehu řeky. A stoupalo výš a výš.

V té chvíli se z Eylersovy protězy stal opět plynomet.

Pro hluk motorů nebylo slyšet zasyčení. Eylers zatajil dech a sledoval reakci svých nepřátel. Když se strážníci po jeho boku svalili, zaslechl za sebou chroptění. Plyn začal působit i na ty, kteří seděli za ním.

Měl nejvyšší čas použít filtr. Vyhrnul si rukáv, vytrhl z protézy gumovou hadičku a skousl náústek. Rychle se několikrát nadechl, ale nespouštěl přitom z očí pilota, který netušil, co se odehrává za jeho zády.

Pak se najednou i on svalil.

Eylers byl okamžitě u něj, odstrčil ho a přepnul řízení na automat.

Znovu se nadechl přes filtr, přeběhl ke svým strážným a prohledal je.

Kupodivu ho ani nenapadlo, aby zapnul větrání. Jenže čím déle budou jeho nepřátelé v bezvědomí, tím více bude mít času. Znovu se zhluboka nadechl a podíval se ven.

Pod ním bylo pohoří, kde se budovala nejtěžší laserová palebná stanoviště. Řeka se leskla jako stříbrná stuha a v dálce byl vidět oceán.

Přesedl si na pilotovo místo, vypnul automat a změnil kurs. Ať si radarová obsluha tam dole myslí, co chce.

Bylo mu ale jasné, že jeho šance uniknout je jen nepatrná.

Teprve teď zapnul větrání. Nechal stroj prudce klesat. Hory a řeka se mu řítily v ústrety. Když byl tři sta metrů nad zemí, přešel do horizontálního letu. Podíval se k městu.

Letělo na něj šest strojů. S pronásledováním počítal. Zbývalo učinit už jen poslední. Vyhodil své drahocenné infrabrýle a ještě tři další maličkosti, které se v žádném případě nesměly dostat Roccovi do rukou, oknem.

O čtyřicet procent překračoval přípustnou maximální rychlost. Měl dostatečný náskok a doufal, že si ho udrží až k pozůstatkům města poblíž Cattanu, které bylo kdysi dávno zničeno atomovou smrtí.

Viděl už před sebou ruiny. Všechno klope, vznášedlo to vydrží. Najednou ztuhl a zaklel.

Netušil, že v ruinách opět probíhají výzkumy.

Proti němu letěla tři stroje. Byly asi v jeho výšce a patřily k supertřídě.

Dobře věděl, jak jsou vyzbrojeny.

Vifon ustavičně blikal červené - znamená, aby přistál.

"Nemá to smysl...", řekl deprimovaně a zapojil vifon. Nedožvěděl se nic nového. Má přistát, jinak ho sestřelí.

Eylers nad tím dlouho neuvažoval. Když vylezl ze vznášedla, už nad ním kroužilo těch šest z Cattanu. Jedno z nich šlo taky na přistání.

Bernd Eylers stál a čekal. Ze kabiny vystoupil muž a s ním tři ozbrojení vazouni.

Byl to Rocco. Věděl, že s Eylersem nic nepořídí, a proto nedával svůj vztek najevo.

"Eylersi, už jste toho natopil až dost. Takže dneska končíme. Byl jste chytrý a opatrný, ale v jednom jste se ukázal jako naprostý hlupák. Přehlédli jste jednu maličkost. Každý na mě může jednou vyzrát, ale ne dvakrát. A o to jste se pokoušel. Teď vidíte, kam jste to dopravoval. Postarám se, abyste to dopravoval ještě o kousek dál. Hope má jeden úžasný ostrov. Je odsud jenom tři tisíce kilometrů. Rozkošná poušť je tam a pár oáz... Tam se můžete vyřádit a konspirovat si, jak se vám zamane." Obrátil se ke svým průvodcům: "Ale nejdřív ho vemte do Cattanu!"

V té chvíli dostal Eyler dávku z paralyzátoru a svalil se k zemi.

Toto kolo vyhrál guvernér Rocco.

* * *

Když profesor Dongen spatřil ovládání brány, která dělila první jeskyni od druhé, jenom vyvalil oči.

"Panebože, něco takového jsem nečekal..."

"Takže nelitujete, že jste utekl z Cattanu?" zeptal se Ren Dhark.

"Ne. A nelitoval bych toho, ani kdyby tento ostrov nebyl ničím jiným než džunglí. Nemohu Roccovi zapomenout, že po přistání na Hope vyvolal povstání kolonistů proti posádce GALAXY. Jenom si přeju, aby za to jednoho dne zaplatil."

"Doufejme, že na ten den nebudeme muset dlouho čekat," zavrčel Dan Riker.

Matematicka Anja Fieldová si znovu prohlížela oněch sedm symbolů.

"Už se mi o nich několikrát zdálo a viděla jsem řešení, ale když jsem se probudila, bylo všechno pryč..."

Profesor Dongen se věnoval karbonové analýze. Ren Dhark se mu díval přes rameno. Pak expert zklamaně přístroj odložil a zmateně se na Rena podíval:

"Tady analýza nepůjde. Ten kov na naše metody nezabírá. Je mi líto."

"Jinými slovy - nemůžete stáří určit? Ani odhadnout?"

"To ano, ale k čemu vám bude nějaký odhad?"

"Ale bude."

"Dobře, tak za pár minut vám to řeknu."

Dongen znovu zapojil analyzátor.

"Nechápu, jak to vůbec tady může něco určit, profesore," řekl Ren Dhark. "Co když ten kov nemá ani trochu uhlíku?"

Dongen se zasmál. "Klid. Má uhlík. Na téhle stupnici se jasně vykazuje. A jak analyzátor pracuje? To vám vysvětlím někdy později... Moment, už to bude... Takže tenhle stroj je starý sedm set až tisíc tři sta let. Vezměme střední hodnotu, tedy asi tisíc let. To by mohlo být."

"V tom případě činí rozdíl ve stáří mezi rozpadlými zbytky v první jeskyni a tímto agregátem dobrých devatenáct tisíc let. Může se za takovou dobu kov rozpadnout?"

Na to mu Dongen nedokázal odpovědět.

Ren Dhark rozhodl, že budou pokračovat dál. Vzal si na záda malý konvertor, Dan Riker vlácel akumulátor a zbytek si rozdělila Anja Fieldová s Dongenem. Miles Congollon, který byl v radiovém spojení s Manu Čobem, jim sdělil, že u vchodu do jeskyně je všechno v pořádku.

Expedice vyrazila dál do hlubin jeskyně. Viděli, že strop je naprosto hladký a dobrých tři sta metrů vysoko.

"Odkud se jen bere to množství prachu?" divil se profesor.

"To bychom chtěli vědět taky," odpověděl Ren. Posvítíl si na jeden z mnoha rozpadlých strojů, které měly být staré skoro dvacet tisíc let. Stáří prachu jim však analyzátor určit nemohl. "I kdyby ty stroje byly desetkrát větší než lidské, tak je tady toho prachu mnohem víc, než by mělo být. Tady je prach a v každé budově ve městě je prach..." Kužel světla se zastavil na vystupující části stěny. Všiml si toho i Ralf Larsen, který zavolal na Jana Sagalla, aby tam šel s ním. Sagall nesl druhý konvertor a Larsen jejich největší reflektor. Najednou se vedle něj objevil Arc Doorn.

"Co chcete?" zavrčel Larsen.

"Můžete posvítit o něco výš? Ale pomalu."

Larsen mu neochotně vyhověl.

"Stop!" přikázal Sibiřan. "To bylo asi třicet metrů. Můžete jít s tím světlem ještě o patro výš?"

"O patro?" divil se Larsen.

"Prostě výš!" Znělo to skoro jako rozkaz. "Larsene, kdybyste teď přešel opatrně napravo a pak nalevo..."

Za deset minut jim Arc Doorn už vysvětloval, že v této jeskyni bylo před dvaceti tisíci lety deset pater. Po třiceti metrech. Jestliže na každém patře měli stroje a všechny stroje se i s podlahami rozpadly, pak by bylo vysvětlení, proč je toho prachu všude tolik.

Miles Congollon, který věřil v Doornovy fenomenální schopnosti, jen přikývl. Zato Dongen se na mladíka užasle podíval.

"Vy jste nějak moc rychlý v úsudku, přáteli!" konstatoval pak sarkasticky.

Ralf Larsen se Doorna zastal. "Vždyť je to jasné!"

"Jo?" zeptal se vědec. "A jak to, že pod tím prachem je neporušená kovová podlaha?"

Dan Riker jen záúpěl. Už při první expedici ho to překvapilo.

Doorn se nenechal přesvědčit. "Trvám na tom, co jsem řekl."

Konečné došli k oné ohromné bráně. Díky reflektorům ji poprvé viděli v celé velikosti, a užasli.

Každé křídlo bylo široké přes třicet metrů a sahalo až ke stropu. Tři sta metrů!

Ren Dhark šťouchl do profesora Dongena. "Vidíte to? Ta brána přece není z jednoho kusu!"

Ve výši osmého nebo devátého patra byl v bráně otvor.

"Tam musel být vchod do bývalého osmého patra..." konstatoval Dhark.

"Už i vy věříte tomu mladíkovi?" zeptal se Dongen a bylo vidět, že ho to trochu zlobí.

"To nevidíte ty spoje každých třicet metrů?"

Profesor Dongen se dal do analýzy u brány. Miles Congollon sebou najednou trhl. Ozvala se vysílačka.

Napjatě naslouchal. Najednou cítil, jak se na něj Dhark dívá. Pak Dhark k němu přistoupil a slyšel závěr hlášení.

"... uvítáme je, až budou koukat. Do jeskyně se nedostanou. Konec."

"A co teď?" zeptal se Congollon.

"My budeme pokračovat v průzkumu."

"To snad nemyslíte vážně, Dharku?"

"Chcete mi říct, kolik máme zbraní, Milesi? Máme tam postávat s holýma rukama a čekat, až se dostaneme na řadu?"

"Rene, já si teď připadám jako zbabělec."

"Jestli chcete, tak se vraťte. Nikdo vás nedrží. Ale já se nevrátím, i kdyby měli o mně říct, že jsem zbabělec. Já se vrátit nemohu. Cítím, že jsme na dobré cestě jak odhalit tajemství jeskyně."

"A co si od toho slibujete? Nějaký zázrak, kterým se zbavíme těch Roccových pacholků? Rene, váš otec by v takové situaci jednal jinak!"

"Moment, Congollone, hned se budem bavit dál." Otočil se. "Poslouchejte!" obrátil se na ostatní a několika slovy jim vysvětlil situaci, "...kdo si myslí, že by se měl vrátit, ať se přihlásí. Kdo si myslí, že může holýma rukama bojovat, ať vystoupí vlevo!"

Janos Szardak šťouchl do Larsena. "Jako starej! To je úplný velitel Dhark! Ten to bral vždycky na ostří nože!"

Nepřihlásil se nikdo. Ren jim dal ještě jednu možnost.

"Fajn, takže pokračujeme!" Hlas mu zněl jako fanfára. Profesor Dongen se na něj podíval, ale takového Rena Dharka neznal. Cítil, jaká z něj vyzařuje síla. Cítil, že i jeho ten elán strhává. "Krucinál," zabručel a věnoval se dál své práci.

"No tak, jak je ta brána stará?"

"Asi jako její ovládání. Tak tisíc let."

Šedesátimetrovým otvorem vnikli do druhé jeskyně. Krok za krokem vycházeli z prašné oblasti.

Druhý dóm byl mnohem rozsáhlejší než první jeskyně. Rotující galaktickou spirálu však tentokrát hledali marně. Nezbylo po ní ani stopy.

Prošli kolem místa, kde minule viděli, jak se stroje rozpadají v prach.

Pak se zastavili před neporušenými stroji. Ve srovnání s pozemskými to byly učiněné kolosy. Leskly se ve svitu reflektorů. Nikde ani troška rzi.

Ozvaly se otázky, ale chyběly odpovědi! Užasle se dívali na přístroj, který se šroubovitě tyčil ke stropu. Vedle něj stály zachovalé agregáty, vypadající jako nějaké příšery, Ren Dhark musel skupinu popohánět. Chtěl se dostat na konec jeskyně.

"Co tam čekáte?" zeptal se ho nakonec Dongen, protože Dharkův chvat mu začínal být už nepříjemný. "Nevím..."

Stroje ho už nezajímaly. Prostě jsou staré tisíc let. Zato se ustavičně díval na strop jeskyně a byl zklamán, že stále ještě nespátřil onu rotující spirálu.

Miles Congollon ho došel.

"Další hlášení od Čobeho. První útok odražen. Útočníci ztratili devět mužů."

"Mrtví?" zeptal se Ren a přeběhl mu mráz po zádech. "To nevím. A i kdyby...?"

"Milesi, nezapomeňte, že ti lidé byli Roccem svedeni..."

"Tak já se zeptám."

"Ne. Omezte radiový provoz na minimum."

Miles Congollon netušil, že v této vteřině Dharka napadlo, jestli se přece jen nemá vrátit a převzít velení v boji za svobodu. Vtom se ale rozpoutalo peklo.

* * *

Manu Čobe, třiatřicetiletý africký lékař, měl poprvé v životě v rukou moc. A poprvé v životě mohl uplatnit svou ctižádostivost.

Ležel s Boierem u východu z jeskyně a sledoval přistání tří člunů.

Boier se chvěl rozčilením. Manu Čobe se ani nepohnul. Když spatřil Ali Meguna, zkřivil odulé rty.

Ty, nebo já, pomyslel si a úplně zapomněl na Rena Dharka a jeho nejbližší přátele.

Ali Megun ho dal v Cattanu zatknout, zrovna když kolem sebe shromažďoval odbojovou skupinu. Teď stojí znovu proti sobě. A Manu Čobe už nechtěl být bezbranná chudinka, kterou může kdokoli deportovat na nějaký pustý ostrov. Prelezl do jeskyně a řekl Boierovi, že se hned vrátí.

Vchod do jeskyně byl zajištěn třemi barikádami z balvanů.

Čobe dal svým mužům jasné příkazy a znovu se vrátil k Boierovi. Dozvěděl se, že se nepřítel už blíží. Asi dvacet mužů.

Čobe měl v první linii jen sedm mužů. Vyhlédl a podíval se k člunům. Před prvním spatřil Ali Meguna, jak se radí s ostatními. Ale žádnou skupinu dvaceti, která by nastupovala do akce, neviděl.

"Kde jsou, Boiere?"

"Šli nalevo. Chtějí se na nás asi dostat z boku."

Konečně se objevil první. Pálil paralyzátorem do tmy jeskyně. Pak hned zase zmizel. Objevil se další. Čobeho muže ani nenapadlo, aby nějak reagovali.

Za chvíli však měli pocit, že se na ně zhroutí celá hora.

Zaštěkaly tři kulomety. Vzduchem hvízdaly odražené střely. Od hlavní šlehalý záblesky. Boier vykřikl. Několik odražených kulek mu explodovalo za zády.

Střely ze zpoždovačem!

Čobe si najednou uvědomil, že situace je pro ně nebezpečná. Jenže byl nesmysl, aby v takové smrti stříl dával rozkaz k ústupu. Zapnul vysílačku, přiložil k ústům mikrofon a rychle řekl: "Jakmile přestanou kulomety, skupina dva do první linie!"

Nebyl si ani jist, zda mu v tom pekelném hluku rozuměli. Kolem nich vybuchovaly náboje a hvízdaly střepiny.

Sedm útočníků se pomalu dostávalo k jeskyni. Čobe se podíval na Boiera.

Mluvil přece o dvaceti mužích. Kde jsou ti ostatní?

Vtom se ukázal osmý a za ním devátý. S třemi kulometníky jich bylo zatím jedenáct.

Manu Čobe prostrčil paralyzátor skulinou mezi balvany.

Zamířil na prvního muže a stiskl kontakt.

A jeho muži se do toho dali také!

Pálili jako na střelnici. Sedm útočníků se svalilo k zemi.

Čobe teď chtěl střílet na dvojnásobnou vzdálenost a přitom zasahovat účinně. Na něco takového nebyl paralyzátor stavěn. Paralyzátor jako zbraň pro boj zblízka měl maximální účinek asi deset metrů. Při střelbě na větší vzdálenost klesala jeho účinnost okamžitě o sedmdesát procent. Ale jestliže se ohnisko posunulo na dvojnásobnou vzdálenost a zároveň se vypnula energetická bariéra, bylo možno paralyzovat i na dvacet metrů. Hrozilo zde však nebezpečí, že střelci vybuchne zbraň v ruce.

Manu Čobe stiskl kontakt a v duchu počítal: jednadvacet, dvaadvacet, třia..,

Teď už střílely jen dva kulomety.

Čobe riskoval ještě jednou.

Namířit a stisknout kontakt!

Spatřil, jak padá druhý kulometník, a současně musel odhodit paralyzátor. Jeho zbraň skončila v oslnivém záblesku a prudké detonaci.

Čobe cílil, jak mu vyrazil studený pot. Jeho lidé zařvali hrůzou. Nevěděli, co to tam vybuchlo. Pak spatřili, jak zbytek Roccových mužů prchá.

"Na ně!" vykřikl Čobe a vyrazil za nimi.

Musím dostat jeden kulomet, pomyslel si a v běhu se prudce shýbl a zvedl těžký paralyzátor.

Za chvíli byl už nedaleko kulometu, už chtěl střelce zlikvidovat - najednou se vynořila jakási hlava a zbraň.

Čobemu však v té chvíli přálo štěstí. Okamžitě střelil a na tři metry zasáhl.

Neztrácel čas sledováním, jak muž padá k zemi. Popadl jeden kulomet a uháněl s ním zpátky. Zděsil se, když zjistil, že jeho lidé se zmocnili těžkých útočných zbraní padlých protivníků, ale nikdo z nich nepomyslel na to, že by měl ustavičnou palbou chránit vchod do jeskyně.

"Boiere, Ullmane... Jistě vchod!"

Pak museli čekat. První úspěch je povzbudil.

Čobe dal zprávu vysílačkou, podle přijímacího signálu poznal, že ho Congollon slyšel. Jenže Congollon neodpovídal! Čobemu to dělalo starosti.

Neměj strach, Dharku, kryju ti záda. Doufejme, že budeme mít úspěch oba! Ani si neuvědomil, že poprvé v životě přeje úspěch i někomu jinému než sobě.

* * *

Dharkovi se zachvěla ruka.

Všechny gigantické stroje se rozpadly v prach!

Byl na to děsivý pohled. Lesklé plochy strojů najednou zešedly a pak jako prach pomalu klesaly k zemi.

A to všechno naprosto potichu.

"Panebože...," řekl Dan Riker. "Co to je? Kdo to udělal?"

Ren Dhark najednou zaklonil hlavu a podíval se ke stropu dómu.

Nad nimi rotovala galaktická spirála!

Ren Dhark ji viděl už podruhé a nevěděl ani teď, zda znázorňuje jejich domovskou Mléčnou dráhu.

Najednou cosi zahvízdalo. Zahvízdalo to silněji než před několika dny, kdy tu byl s Rikerem a Congollonem.

Spirála rotovala stále rychleji. Zářila stále jasněji, hvízdání bylo pronikavější a proces zkázy se rovněž zrychlil.

Tisíc let staré stroje propadaly zkáze.

Během několika vteřin se hvízdavý tón změnil. Ren Dhark si toho nevšímal.

Vytáhl z pouzdra videokameru a natočil si spirálu, aby se později mohl přesvědčit, zda skutečně znázorňuje Mléčnou dráhu.

Dan ho strhl stranou. Vedle nich se rozpadla stěna jednoho stroje.

Pískání teď připomínalo ustavičný déšť.

Někdo vykřikl, vykřikl tak hlasitě jako nikdy. Byl to Ren Dhark.

"Zhasněte! Proboha, zhasněte!"

Nikdo neviděl, jak zoufale se tváří. Dhark neslyšel otázky svých druhů.

Nerozuměl sám sobě. Zavřel oči.

"No tak, Dharku, co je s vámi?" křičel na něj profesor Dongen a trásl jím.

"Je ta spirála ještě vidět?" zeptal se Ren místo odpovědi.

"Není, sakra! Zmizela!" řekl Dongen.

"Ano, je pryč," prohodil Ren Dhark a nechápal, proč se nedokázal přesvědčit sám. Dan Riker už ztrácel trpělivost: "Tak nám, Rene, už konečné řekni, na co jsi přišel!"

Kolem nich padal prach. Před nimi ve tmě jakési nekonečné noci stály trosky strojů. Tyto pozůstatky se však už dále nerozpadaly - neznámý kov udržel napůl zborčené tvary.

Neviděli na trosky, pouze je vnímali. Nikdo z nich si netroufal znovu rozsvítit.

"No tak, Rene!" naléhal Dan.

"Na nic jsem nepřišel. Víím jen to, že už podruhé se chovám jako vandal. Dneska s reflektory, prve s pochodněmi. Něco jsme tím vyvolali. Když mě to napadlo, vykřikl jsem, abyste zhasli. To je vše."

"A to tady máme stát potmě?" zeptal se Miles Congollon.

"Máme filtry?"

Ozval se Arc Doorn. "Máme speciální filtr na infračervenou až na ultrafialovou..."

"Tak ho přepněte na infra, Doorne!"

"Dobře...." řekl Sibiřan a tápal k speciálnímu reflektoru. Za chvíli zabručel:

"Ale trošku světla bych přece jen potřeboval. Máte někdo baterku?"

Pak se speciální reflektor konečně rozsvítil. Vycházel z něho slabý paprsek, který ozařoval jen pár metrů.

"Doorne, nastavte výkon na deset procent!" řekl Dhark.

"Je na deseti!" odpověděl Doorn.

Pokračovali v cestě. Náladu měli pod psa. Jen tu a tam prohodili pár slov.

Proč se konstruktéři těch strojů postarali o to, aby vše propadlo zkáze, jakmile sem vkročí někdo cizí?

A co znamenalo ono pískání a ta spirála? Proč se tón občas měnil?

Nikdo z nich nedokázal na tyto otázky odpovědět. A najednou byli na konci druhé jeskyně.

Stáli před holou skalou.

Nebyla zde žádná brána. Nic.

Znovu si na skálu posvítili.

"Dík," řekl Ren Dhark, když mu Congollon ohlásil, že Čobe odrazil i druhý útok. "Nejradši byste se vrátil, co, Congollone?"

Inženýr řekl jen: "Asi jsme tady od toho očekávali příliš..."

"Tak to ne, Milesi. To si nemyslím. Možná je ale dobře, že se ty stroje rozpadly.

Kdo ví, jakou moc bychom jinak dostali do rukou..." Podíval se nahoru a vykřikl: "Doorne, pojd'te s tou svítilnou blíž sem!"

Před skálou bylo dno naprosto čisté. Nikde ani troška prachu. Poslední troska stroje byla od nich vzdálena takových sto padesát metrů.

"Tady je nějaká trhlina," konstatoval překvapeně Szardak. Dongen poklekl a přešel po ní nehtem. Byla hluboká asi čtvrt milimetru.

Šli podél trhliny, až došli k místu, kde se lomila v pravém úhlu doprava. Za pár minut jim bylo jasné, že mají před sebou obdélník o stranách šedesát krát čtyřicet metrů.

Matematicka Anja Fieldová na ně zavolala od stěny: "Tady je taky sedm symbolů!"

Když k ní Ren Dhark došel, musel se prodrat ostatními, kteří si chtěli symboly prohlédnout.

"Já už ničemu nerozumím...," povzdychl si profesor Dongen. "Všechno se tady rozpadá v prach... A proč ne i ty symboly? Vždyť jsou taky z kovu!"

"A podlaha taky," poznamenal Riker.

"Dejte sem elektronový hořák," zavrčel Ren Dhark.

Ale sedm symbolů odolalo ničující síle hořáku. Ani barvu nezměnily.

"Jsou jinačí, Anjo... než tamty, i když se jim dost podobají..."

"Co jste chtěl říct, Rene?" zeptala se ho Anja.

"Nic, jenom mě něco napadlo. Potřebuju konvertor. A všichni odstupte, ale daleko. I vy, Anjo."

"Rene, řekněte mi, co chcete udělat. Přece si nemyslíte... Snad nechcete...?"

Rene, zahráváte si s životem!" Pochopila, co má v úmyslu.

Dva muži přinesli konvertor.

"Rene, zase jdeš hlavou proti zdi. Co tím chceš dosáhnout, když budeš riskovat život?" namítal Dan Riker.

Reflektor je všechny osvětlil. Všichni se dívali, jak Dan Riker sebou trhl, když se na něj Ren mlčky podíval.

"Tak jo," zabručel Riker. "Dělej si, co chceš..."

Dhark beze slova popadl svazek kabelů. Musel přizpůsobit jejich koncovky. Pak na každý z vystupujících symbolů přichytil jeden kabel. Když je chtěl propojit s konvertorem, zjistil najednou, že je sám. Dokonce i Sibiřan dal přednost pozorování z povzdálí.

"Kdybych nevěděl, že je Sam Dhark mrtev, tak bych přísahal, že u té skály stojí on. Ten mladý je přesně jako on...", poznamenal Larsen.

Ren Dhark rozhodně nebyl žádný sebevrah.

Mezi konvertor a symboly vložil ještě bezpečnostní pojistky.

Zapojil konvertor. Očekával zkrat a překvapilo ho, když se tak nestalo.

Přístroj už ukazoval megawatty, ale žádná z pojistek se nepřepálila.

Ren cítil zklamání. Byl z celé duše přesvědčen, že ve druhé jeskyni přijde na něco úžasného, a zapomněl přitom, že se mu gigantické stroje už rozpadaly tenkrát před očima.

Symboly byly ze stejného kovu jako podlaha. A vydržely. Nevydržely však zřejmé spoje, které z nich vybíhaly kamsi do skály k jakési centrále.

Mohl na symboly vyplýtvat energie, kolik se mu zachce. A nestane se nic!

Najednou vyletěly pojistky. Kabel ke čtvrtému symbolu se přepálil.

Ren kabel nahradil, vyměnil pojistky, podíval se na indikátory a znovu zapnul konvertor.

Jeskyně teď připomínala hrob. Ze všech stran na něj padalo ticho. Všichni slyšeli tlukot vlastního srdce, v ústech měli sucho a mlčeli. Všichni se upřeně dívali na mladého plavého muže, jak klečí u konvertoru.

Tři a půl megawattů!

Čtyři...

Pět...

Nic. Všechno drží.

A pak to přišlo jako blesk z čistého nebe.

Že by se na něj řítila celá jeskyně?

Ozvalo se hromové dunění. Země se zachvěla. Ren Dhark si uvědomil, jak pomalu reagoval, když přepnul konvertor na nulu. Už cítil, jak se na něj řítí balvany, už viděl, jak puká skála. Někdo zoufale volal o pomoc.

Ren Dhark vyskočil a zamířil reflektorem tam, odkud se ozývalo volání.

V podlaze se otevřel jakýsi otvor!

Cesta k novému neznámému cíli byla volná!

Cesta vedoucí do hlubin. A z těch hlubin vylezli tři muži. Nic se jim naštěstí nestalo. Zřítíli se tam, když se jim najednou pod nohama propadla země.

Posvítí do otvoru. Tam vedla jakási chodba. Otřel si z čela pot. Když se otočil, zjistil, že se na něj všichni dívají.

Jsem snad nějaké strašidlo? pomyslel si a pak se rozesmál.

"Ještě že jsem tě neposlechl, Dane, ale něco takového jsem skutečně nečekal!" řekl Rikerovi.

"Jenom nebud' zas tolik optimistický, Rene," varoval ho Ralf Larsen. "Čertví, co nás tam dole čeká!"

* * *

Manu Čobe věděl, co je teď čeká. Očekávali třetí útok. Patrně proti nim použijí i lasery z člunů.

Stále ještě leželi za první barikádou, na níž si Roccovi muži už podruhé vylámali zuby.

Obě slunce zapadala a nad Deluge se pomalu snášela noc. Tím stoupaly Megunovy šance.

Manu Čobe, který celý život snil jen o vzpourách a revolucích a nechtěl se podřídit žádnému společenskému zřízení, najednou bojoval za své společenství a neuvědomoval si to.

Setmělo se.

Čobe se rozhodl. Přivolał si Ullmana. "Půjdu k východu a vy zatím převeźmete velení. Když to bude nutné, použijte všechny zbraně a na mě neberte ohled!"

Manu Čobe netušil, že Ullman patří k těm třem, kteří na něj mají dohlédnout. Ullman si Čobeho slova vysvětlil úplně jinak. Domníval se, že chce přeběhnout k Roccovi.

"Čobe," řekl a musel se opanovat, aby nedal najevo vztek. "Tenhle rozkaz nevykonám! Zůstanete tady! Jasný?"

Afričan nevěřil vlastnímu sluchu. "To mi chcete zakazovat, abych tam šel? To nechcete, abychom se dozvěděli, co na nás Megun chystá?"

"Zůstanete tady!" řekl Ullman tvrdě.

"Mějte přece rozum, chlape!" ztratil Čobe trpělivost.

"Neujdete ani tři kroky, Čobe!"

A Čobe pochopil.

"Vy mi nedůvěřujete? Mně, veliteli?" zasyčel.

"I tak se to dá říct... Všechno jasný, Bene?" Otázka patřila někomu ve tmě.

"Jasný...", ozvalo se. "Zmáčknu to a Čobe bude spát deset hodin."

Obklíčili ho!

Pochopil, že je bezmocný. Ale současně z něho byl zase revolucionář, který se vzpírá každému řádu.

Pokusil se dostat ke svému paralyzátoru.

"Copak?" zasyčel muž zprava. "To jste se zbláznil?"

Jenže vtom zahájil Ali Megun třetí útok!

Nestříleli z paralyzátorů, ani z kulometů, ani z laserů. Ali Megun na to šel úplně jinak.

Nasadil termotechniku.

Do jeskyně najednou vrazil žhavý orkán.

Obránci se dusili a cítili, že teplota neuvěřitelně rychle stoupá.

"Střílejte, Čobe! Proč tu rouru neodpálíte kulometem?"

Muži na něj řvali zleva i zprava, byli na pokraji zoufalství.

Čobe věděl, že to nemá smysl a že je to jen plýtvání municí. Nicméně jim vyhověl.

Podíval se, kolik má ještě nábojů. Každého mu bylo líto.

Ostatním znělo rachocením jako libozvučná melodie. Už si představovali, jak se ta roura s horkým vzduchem roztříští.

Pak Čobe přestal střílet.

"Utíkejte, než se upečeme!"

Za deset minut jim bylo jasné, že proti horkému vzduchu nic nenadělají a že musí vchod do jeskyně opustit. Skafandry neměli.

Ullman se stále držel Čobeho. Byl zosobněná nedůvěra a dával to Afričanovi ustavičně znát. Jenže takový pokyn od Dharka nedostal...

Když Čobe vytáhl vysílačku, chtěl se Ullman ujistit, na jaké vlně chce vysílat.

Pak dostal ránu pěstí a ztratil vědomí.

Čobe, který se nikdy předtím nikomu nepodíval do očí, teď přehlédl své muže a klidně řekl: "Takhle dopadne každý, kdo mě bude považovat za nějakého zrádce!"

Pak už zvedl mikrofon k ústům a snažil se o spojení s Congollonem.

Inženýr se však nehlásil. Čobe zkontroloval vysílačku, jestli není porouchaná.

Znovu volal.

Nedočkal se odpovědi. Znovu si strčil přístroj do kapsy. Museli ustoupit ještě hlouběji.

"Všechno vemte s sebou! Skupina dva a já vás budeme krýt. Dejte Ullmana co nejrychleji do pořádku. Boiere, převezmete velení a počkáte na nás u brány do druhé jeskyně. Kdo si pamatuje, jak se dá brána zavřít?"

Přihlásila se Raní Atavová a tři muži. Aby jednoho z nich pověřil uzavřením brány, k tomu se už nedostal.

Vyšlehly plameny, které chtivé vnikaly do jeskyně.

Rozutekli se. Hrozila panika. V té chvíli si Čobe vzpomněl, jak cestou džunglí zvládl paniku Ren Dhark.

"Nic tady nenechte! Okamžitě vyrážíme k druhé jeskyni. Boiere, nezapomeňte na vodu a na ovoce!"

Musel křičet. Plameny hučely a prodíraly se stále hlouběji do jeskyně. Ali Megun už musel vyčerpat tisíce litrů paliva.

Čobe netušil, že jejich ústup k bráně se brzy promění v útěk.

Plameny najednou zmizely. Žhavý orkán rovněž ustal. Čobe se díval za ustupujícími muži. Svítili si jenom dvěma baterkami, přesně podle jeho rozkazu.

"Čobe, už jdou!" vykřikl muž zprava.

Zavládla opět tma. Pouze tušili, kde ústí vchod do jeskyně.

Ozvaly se první kroky. Kameny pod nimi skřípaly. Něco zasyčelo. Čobe si vzpomněl, že podobný zvuk už zaslechl při jedné demonstraci. "Zavřete oči! Světelná bomba!"

Jako by v jeskyni vybuchlo slunce!

Exploze byla jako rána pěstí do očí. Kdo se nevrhl k zemi a nezakryl si oči, měl pocit, že oslepl.

Trvalo to jen několik vteřin, ale i ty stačily k oslnění většiny obránců. Tma, která je teď obklopovala, byla ještě hustější. Ztratili smysl pro orientaci. A do toho se ozývaly kroky útočníků!

Megunova jednotka vpadla do jeskyně!

Přicházela je zlikvidovat!

"Pryč! Pryč!" křičel Čobe. Poznal, že teď už nemá odpor žádný smysl. Slyšel nadávky svých mužů. Tápal tmou za nimi. Ti, kteří nebyli tolik oslněni, vedli ostatní.

Vtom jeskyni ozářily tři silné světlomety. Jen zázrakem se stalo, že nikdo z Čobeho lidí nestál v jejich světle a neposkytl tak protivníkovi snadný cíl.

"Pryč!" syčel Čobe a strkal dva muže před sebou.

Prchali a v zádech měli proud světla, který se je snažil dostihnout. Čobe se snažil znovu navázat spojení s Congollonem.

Ale druhá vysílačka byla jako němá.

Vířil prach. Afričan zaslechl výkřik, pak někdo upadl. Když uhnul doprava, klopýtl o dvě těla.

Pochopil, že je jim Megun v patách. Ti muži byli zasaženi paralyzátorem.

Afričanovi se zdálo, že to trvá hodiny, než k němu někdo dojde. Konečně tu byli. Naložili si omráčené na záda a pospíchali s nimi pryč z dosahu paralyzátorů.

"Čobe... a co když ... co když je brána už zavřená?"

Přesně to trápilo Čobeho už delší dobu.

Co když je zavřená? Co pak?

* * *

Congollon znovu stiskl volací knoflík vysílačky.

Nic. Tady může pomoci jenom Arc Doorn.

Ren Dhark rozdělil své lidi na dvě skupiny. Dan Riker protestoval, když dostal na krk velení skupiny, která měla zůstat u vchodu do podzemí a zabezpečovat ho.

"A proč ne Larsen? Nebo Szardak?"

"Dane, buď tak hodný a převezmi velení. Milesova vysílačka na VKV selhala. Chápeš, co to pro nás znamená?"

"Ty vždycky najdeš nějaké pádné důvody. Ale i tak snad můžeme zůstat ve spojení, ne?" "Na krátkých vlnách."

Dan se zašklebil. Palcem ukázal za sebe. "Jak si představuješ další etapu? Vzpomeň si na své podezření, že jsme zkázu těch strojů způsobili světlem." Já vím..." Zarazil se. "Co to bylo?"

Všimla si toho i Anja Fieldová. "Jako by se v první jeskyni cosi blýsklo..."

Všichni pomysleli na Manu Čobeho a jeho lidi, ale nikdo radši nic neřekl.

Ren Dhark si hodil přes rameno konvertor. Pro Anju Fieldovou, Ralfa Larsena, Janose Szardaka a profesora Dongena to bylo znamení, že se vyrazí. "Doorne, pojd'te taky s námi!" vzpomněl si Ren Dhark.

"Jestli můžete počkat ještě pár minut, Dharku, pak stačím ještě opravit vysílačku. Jenom pár minut!"

Dan Riker využil té příležitosti a znovu se obrátil na Rena Dharka.

"Co tady budu dělat s tolika muži? Kdyby aspoň každý měl paralyzátor. To máme po nepříteli házet prachem, když to půjde natvrdo? Posloucháš mě vůbec?"

"Ale jo..." Ale nebyla to tak docela pravda. "Dobře, ať jdou se mnou ještě tři."

"Jsi nervózní?" zeptal se ho tiše Dan.

"Nevím... Jsem nějak neklidný. Ty záblesky v první jeskyni..."

"A přesto riskuješ tu výpravu?"

"Musím! Cítím, že jinak přijdeme o nějakou šanci!"

"Tak si jdi hlavou proti zdi. Jak chceš. Doufejme, že nás ta tvoje sranda nebude stát svobodu..."

"VKV je v pořádku," ohlásil se Doorn. "Až na to, že Čobe se neozývá." Kdyby teď Dan Riker Rena Dharka znovu požádal, aby nikam nechodil, asi by ho poslechl. Jenže Dan mlčel.

Doorn sebral velký světlomet.

"To tady máme byt potmě?" ozvalo se nespokojeně několik mužů. "Proč nerozsvítíme aspoň jeden reflektor? Třeba jenom na padesátinu. Víc toho už zničit nemůžeme!"

"Tak dobře, Dane! A zůstaň u Milese. Vysílačka je naším jediným kontaktem." Riker se trochu otřásl a starostlivě se na Rena podíval. "Řekls to tak nějak zvláštně! Rene...?" Ale zbytek otázky nedořekl.

Anja Fieldová a osm mužů sestoupili do chodby. I zde bylo dno kovové, mělo pouze jinou barvu.

Pak se dostali do gigantické chodby.

Anja řekla: "Vzduch je tady neuvěřitelně svěží a takový aromatický..."

Bylo tam dost místa, aby mohli kráčet všichni vedle sebe. Safírová modř dna, stěn i stropu působila uklidňujícím dojmem.

"K čemu to asi mohlo sloužit?" Dongenova otázka zůstala viset ve vzduchu, protože světlo se najednou odrazilo. Zvolnili krok a brzy zjistili, proč a od čeho se světlo odrazilo.

Před nimi byla zavřená brána. Když se jí dotkli, zjistili, že studí. Ani na této bráně nebyly patrné žádné škrábance nebo štěrby. Portál byl z jednoho kusu - čtyřicet metrů na čtyřicet!

Anja Fieldová a Ren Dhark si porozuměli jediným pohledem. Šla k levé straně, on zase k pravé. A nijak ho nepřekvapilo, když znovu spatřil sedm symbolů.

Byly to tytéž znaky, na něž narazili už na dvou místech. Za ním stál Ralf Larsen a díval se, jak stiskává knoflíky.

Cosí třesklo a kolem nich prosvíštělo cosi safírového. Zmizelo to ve zdi.

Portál se kamsi ztratil. Cesta byla volná!

Ren Dhark udělal dva kroky vpřed a mlčky pak ukázal na další symboly na zdi.

Dotkl se jich, vtom se cosi zablýsklo z druhé strany, ze stěny vyjela metr tlustá přepážka a přeťala chodbu.

Dhark ji znovu zasunul. Podobné přepážky se jim stavěly do cesty každé dva kilometry. Stačilo však dotknout se symbolů a mohli pokračovat v cestě. Profesor Dongen provedl znovu analýzu a došel ke stejnému výsledku jako předtím.

Zvolna je začínala zmáhat únava. Odhadovali, že za sebou mají takových sedm kilometrů. A podzemní cesta stále nebrala konce. Marně hledali nějaké zdroje umělého osvětlení.

"Vsadil bych se," řekl Dongen, "že zde dřív bývalo světlo jako na povrchu..."

"Možná," souhlasil s ním Ren, "ale ne pro nás. Třeba je tady skutečně světlo a ti, co tuto chodbu zbudovali by zde určitě viděli..."

"Myslíte, že viděli v infra nebo v ultra?" divil se vědec.

"To je pouze dohad, profesore..."

Ren do něčeho narazil a málem se i s konvertorem svalil k zemi. Sibiřan k němu hned přiskočil, také do čehosi narazil a zavrával.

Neviděli nic!

A přesto bylo před nimi cosi, co jim bránilo v další cestě, světlo to však propouštělo.

"O něčem takovém lidé vždycky snili...", řekl Ren Dhark. "A teď je to před námi..."

Vypadalo to přímo děsivě, jak pokládal ruce na nic. Až ho zamrazilo. To nic bylo chladné, neživé a hladké.

Šlí podél toho a hledali symboly na zdi.

Ale zde nebyly žádné. Pouze energetická zábrana!

Zde cesta končila!

"Doorne, posvit'te na místo, kde se to nic dotýká skály!"

Doorn mu vyhověl. Všichni očekávali, že spatří kdovíjaký technický zázrak. Ale skalní stěna v okolí energetické clony se v ničem nelišila od jiných částí stěny.

Janos Szardak zabušil pěsti do energetické bariéry.

Dhark se zadumal. Hlavou mu projela bláznivá myšlenka. Cosi si s Doornem šeptal. Ten se zašklebil a provedl něco s reflektorem. Ren si sundal konvertor.

"Copak?" zajímal se Larsen. Anja Fieldová se na ně dívala a zbledla.

Výkon světlometu stoupl na sto procent. Doorn vypořil všechny filtry.

Neznámou překážkou teď pronikalo pouze viditelné světlo.

"Dívejte se nahoru, jestli tam neuvidíte rotující spirálu!" vyzval je Ren Dhark.

"Zbláznil jste se?" zaúpěl profesor Dongen.

Jenže tady se světlem nic nepořídili. Oni neznámí se zde zřejmě zajistili jinak. Ve vysílačce se ozval Dan Riker.

"Ali Megun a jeho lidé pronikli do druhé jeskyně. Čobemu se údajně nepodařilo bránu zavřít. Za deset minut je máme na krku..."

"Zkontroloval sis paralyzátor, Dane?"

Jasně. Čobeho lidé ukořistili docela slušný počet těch nejtěžších paralyzátorů. Takže si zatím nemusíš dělat starosti. Tohle postavení uhájíme. Ještě štěstí že ty staré stroje jsou už tak jako tak v tahu... Rene, za pár minut si osvítime celý přístup a pak uviděj!"

"Dane," varoval ho Ren Dhark, "nevíš ani, jaké s sebou mají zbraně..."

"Ale vím! Světelné bomby, plamenomety a pravděpodobně i kulomety. Spolehni se na nás. Uhájíme to. Ale pro jistotu zavírám vchod do podzemí... Už není čas! Ještě se ozvu!"

Anja Fieldová si zabořila tvář do dlaní. Muži se dívali k zemi. Jestli Dan Riker vchod skutečně uzavřel, pak jsou pohřbeni zaživa!

"Vracíme se...", řekl Ren Dhark klidně, ale než si stačil uložit konvertor zase na záda, chtěl se ještě jednou dotknout bariéry. Napřáhl ruce a ke svému údivu zjistil, že mu v cestě dál nic nebrání...

* * *

Rocco se celý chvěl vzrušením. Ali Megun se z Deluge ozval už potřetí a tentokrát hlásil úspěch.

Mluvil o velikánských, třebaže zničených strojích, o lesklém kovovém dně a o tom, jak vyhnanci prchali hlouběji do jeskyně.

"... dál už nemohou, Rocco. Rozestavili tam do půlkruhu reflektory. Zřejmě jsou na samém konci jeskyně. Zavolám během útoku nebo po něm!"

Guvernér Rocco vstal. Byl v pracovním sám a mohl klidně dát najevo své vzrušení. Neklidně přecházel sem a tam.

Takže na Deluge jsou pozůstatky techniky, která podle Megunových slov předbíhala pozemskou o tisíce let!

Já to tušil, pomyslel si, a teď už vím, že se tam dá najít víc než to.

Zastavil se u okna podíval se na rozestavěné město.

Cattan... a zanedlouho se bude jmenovat po něm - Rocco!

Pak se v myšlenkách vrátil zpět na Deluge.

Stroje jakési neznámé techniky. Techniky, která strčí pozemskou do kapsy!

Amfiové, teď můžete přijít! Dáme vám zabrat! A stejné tak všem, kteří se postaví proti mně!

Najednou sebou prudce trhl a otočil se. Vešel Ligo Sabati.

"Chtějí s vámi mluvit Ossorn, Bentheim a Craig. Řekl jsem jim, že nemáte čas..."

"Mám čas. Ať vejdou."

Sabati se na něj udiveně podíval. Včera Rocco o těch třech mluvil úplně jinak. Pokrčil rameny, protože Rocco se k němu znovu obrátil zády a vrátil se k oknu. Craig si odkašlal.

"Posaďte se," řekl Rocco přichozím. Teprve pak se otočil. Přešel za psací stůl a sedl si. "Chtěli jste se mnou mluvit. Oč jde, prosím?"

"O naši budoucnost... o vaši, o mou, o budoucnost všech!" prohlásil Craig pevným hlasem.

Rocco se na ně usmál. "Craigu, to na mě jdete znovu s tím nesmyslem? Váš kolega Bentheim mé s tím už nudil. Co je nám potom, co se stane za nějakých tisíc let? Nás zajímá pouze dnešek a ze zítřka tak sto let."

Craig vstal. "Rocco, nařízení, že máme být převedeni k vývoji laserů, jste zrušil. Když jsme se vrátili z nemocnice, pracujeme opět ve svém oboru. Od návštěvy kolegy Bentheima uplynulo několik dnů. Za těch několik dnů proběhl ve fyzikálně galaktické oblasti turbulentní proces, z něhož usuzujeme na nejhorší."

"Bentheim mi nebyl schopen říct, kdy se ta katastrofa očekává. A dneska mi tvrdíte, že můžeme očekávat to nejhorší. Nedivte se mi tedy, že nevěřím. Kdybyste mi ale řekl, že jedno ze sluncí se stane novou, pak bych vám věřil musel..."

Slovo si vzal Ossorn. "Nás astrofyziků je tady nedostatek, ale je tady dost fyziků. A ti naše propočty a obavy potvrdili..."

"Jenže data jste jim dodali vy..."

"Samozřejmě, protože fyzikové..."

"Děkuji vám, pánové. Vaše přednáška byla nesmírně zajímavá a poznal jsem, jakou jsem nedávno udělal chybu, když jsem vás chtěl přeradit do oddělení laserů. Mohu vás ujistit, že i nadále budete moci nerušeně pracovat ve svém oboru. Teď mě ale prosím omluvte. Mám ještě moc práce!"

* * *

Astrofyzici se mlčky vrátili do laboratoře. Craig si pohvizdoval jakýsi šlágr a dost falešně. Ossorn sebou praštil do křesla a díval se na strop. Bentheim pobíhal sem a tam jako podrážděný tygr. Craig najednou zanechal pískání a rozesmál se. "Náš milovaný Rocco má vlastně pravdu! A musel nám to říct vysloveně po lopatě, abychom to pochopili. Ale vy jste to stále ještě nepochopili...?" Skutečně nevěděli, o čem Craig mluví.

"Takže já vám to vysvětlím. Co by se v Cattanu stalo, kdyby se ve zprávách objevilo hlášení, že jsme ohroženi galaktickou katastrofou? Nastala by panika! První, kdo by to odnesl, by byl Rocco. A Rocco není určité někdo, kdo by si sám dával oprátku na krk. Nám uvidí do karet, popřípadě to s námi zařídí tak, že nám nikdo nebude příliš věřit... Kdybych byl na Roccově místě, udělal bych všechno pro to, abych tři nepohodlné astrofyziky prohlásil za blázný. A kdo by věřil bláznů, co?"

"Myslíte si, že se Rocco může bez nás a bez naší práce obejít?" Bentheim se k té myšlence vysloveně upjal.

"Ale ano!" odpověděl chladně Craig. Teď se ukázalo, jaký je vlastně realista.

"Může si to dovolit, protože i on věří v nebezpečí z vesmíru! To jste si nevšimli, jak se jednu chvíli shrbil, jako by se chtěl před tím nebezpečím skrýt, jako by o něm nechtěl ani slyšet?"

"Ale sakra, fyzici přece naše výpočty potvrdili...", vzrušoval se Bentheim.

"Čert je vem!" vykřikl Craig. "Neznám mezi nimi jediného, který by měl aspoň trošku občanské odvahy. Všichni se před tím Roccem hrbí. Když přijde nalámání chleba, tak si najdou tisíc a jednu výmluvu. Co budeme dělat?"

"Pokračovat!" řekl Ossorn a znělo to jako konečné rozhodnutí. "Pokusíme se zjistit, zda je tato soustava v epicentru, nebo na okraji turbulence."

"Já se snad usměju!" namítl Craig. "Jak můžeme něco takového zjistit, když dodneška ani nevíme, ve které části Galaxie jsme! Pánové, teď jdu k astronomům. Třeba se od nich něco dozvím. Ostatně... co je na Hope nejvíce nedostatkovým zbožím, a přesto se to nejméně postrádá?"

Ossorn a Bentheim se na něj nechápavě podívali.

"Demokracie!" řekl Craig už ve dveřích.

* * *

Riker se klidně díval na osvětlenou část jeskyně. Jeho klid byl jen zdánlivý. Na lehce vystrčené bradě měl červenou skvrnu a tu tam míval vždycky, když byl nervózní.

Přes veškeré ztráty postupovali Megunovi lidé stále dál a dál. Jejich zbraně měly větší dostřel. Navíc ustavičně vrhali světelné bomby a na celé minuty tím ochromovali bojovou činnost obránců.

Riker stál s Čobem tři metry nad zemí v části jednoho zničeného stroje a viděl, jak se nedaleko zakouřilo.

Strčil do Čobe. Afričan zabručel cosi nesrozumitelného. Než ho Dan stačil varovat, Čobe seskočil a zmizel za rohem.

Současné začala palba ze tří směrů. Pak se ozvaly výkřiky, exploze a cosi se zhroutilo.

Světlomet posvítíl doprava. Riker si stoupl na špičky, aby přes okraj stroje lépe viděl.

Asi sto metrů od něj se zvedal šedý mrak prachu. Rychle se šířil na všechny strany. Riker si vzpomněl, že když šli tenkrát do druhé jeskyně, byl tam jeden z největších agregátů.

Vybuchly tři světelné bomby. Riker si přitiskl ruce k očím.

Do toho zarachotil další kulomet. Až příliš blízko. Muži prchali. Znovu dávka z kulometu.

Těm je hej, pomyslel si Dan vztekle, když mají brýle proti oslnění. Najednou se kolem něj rozhostilo zlověstné ticho. Stále ještě neviděl. Kulometník municí rozhodně neplýtl. Jen tu a tam vystřelil.

"Rikere...!"

Byl to Čobe. Ozval se a hned dodal, že taky nevidí. Lezl k němu nahoru.

Kulomet už byl minutu zticha. Čobe stěží popadal dech. "Vemte si to!"

Riker od něj s údivem převzal ochranné brýle. Najednou ze strany zaslechl jakýsi zvuk, který si nemohl vysvětlit. Pak těsně vedle něj zarachotil kulomet.

Pochopil.

Afričanova zbraň se znovu odmlčela. "Chtěli nám rozstřílet světlometry. Doufám, že už mají jenom jeden kulomet."

Mýlil se.

Z druhé strany přišla kulometná dávka. A krátce nato tři reflektory zhasly. V jeskyni bylo o něco temněji.

"Pozor...!" zařval Čobe a vystřelil.

Rikerovi se znovu navrátil zrak. Náhodou se podíval vzhůru.

Spatřil opět rotující spirálu! Byla stále jasnější a jasnější.

"Rychle pryč!" křikl Čobemu do ucha. Jinak nás pohřbí prach!"

Tu se rozeznělo pískání. Riker a Čobe vyběhli z úkrytu. "Co je tohle za běs?" vrčel Dan, když se za nimi začala zvedat mračna prachu.

Megunovi muži, kteří něco takového zažili poprvé, byli v šoku. Viděli, jak se pozůstatky obřích strojů rozpadají v prach. Potom se pískot změnil v nesnesitelný rámus. Světlo se lámalo v miliardách částiček prachu.

Riker a Čobe narazili na čtyři kolegy. Dan je zastavil. "Takovou šanci už nebudeme mít. Teď musíme vyrazit do protiútoků. Čobe, máte v té stříkačce ještě dost munice?"

"Bude to stačit!"

Oběhli mračno prachu. Snažili se postupovat co nejtěšěji. Riker počítal kroky. Čobe zaslechl Megunovy muže. "Vpravo!" zašeptal.

"Vpřed!" rozkázal Riker. Daleko vpravo znovu zarachotil kulomet, který vyřídil další reflektor. Pak utichl a bylo slyšet hlasy.

"Co je to za tu zatracenou věc tam nahoře...! Jak to udělali?" Z Čobeho slov byl cítit strach.

Dan Riker měl pocit, jakoby stál proti nepříteli sám. V prachu viděl jen rotující spirálu. A kolem něho byla neproniknutelná tma. Kdosi zakašlal. Uvolnil kontakt a vystřelil.

"Co je...?" Víc už zasažený nestihl říct. Pár kroků od Rikera padl k zemi, až to zadunělo.

Musím dostat jejich zbraně, řekl si Riker, když Čobe vypálil ze svého ukořistěného kulometu dlouhou dávku. Útočníci se dali na ústup.

Jenže v tom okamžiku měli i obránci pocit, že nastala jejich poslední chvíle. Spirála se rozskočila. Něco takového ještě nezažili!

Jako by jim celé hvězdné nebe padalo na hlavu. Myriády světelných bodů létaly do všech stran. Jeskyně byla plná světýlek, která současné měnila svoji barvu.

Prašná šed' vypadala úplně přízračně a lidé připomínali voskové figuríny. Così zasyčelo. Ve stěnách to začalo praskat a pukat. Občas se zachvěla zem. A pak bylo po všem. Až na pár světél zavládlá v jeskyni opět tma.

Nezůstaly už ani trosky strojů. Zbylo jen to, co zplodila pozemská technika, a kovové dno.

Dan Riker pokračoval se svou skupinkou v protiútok. Ukořistili tři těžké paralyzátory a dva paprskomety.

Jen tak tak nevběhli do rány vlastním lidem. Riker vykřikl: "Nestřílet! To jsme my!" Poznali ho po hlasu.

Z dálky křičel Miles Congollon: "Rikere! Rikere! Chce s vámi mluvit Ren!"
"Podejte mi baterku!" řekl Dan a rozběhl se za hlasem. "Rikere, kde jste! Tak dělejte!"

Kabelu na zemi si nevšiml. Zapletl se do něj pravou nohou, svalil se na zem a hlavou se udeřil o baterku. Pak ztratil vědomí.

* * *

Safírová dálka je přitahovala jako magnet.

Šli a šli a věděli, že nad sebou mají čtyři tisíce metrů horniny. Před sebou viděli, jak se čtyři linie tunelu v dálce sbíhají v jeden bod. Šli stejnoměrným krokem, ani nevímali, že něco nesou. Mlčeli. A všichni mysleli na totéž:

Co bude na konci?

Onu neviditelnou bariéru už měli dva kilometry za zády.

Ani o ní nemluvili. Vzdali se toho, že by tu záhadu vyřešili. Až na Rena Dharka. Jemu bariéra nešla z hlavy. Stále znovu a znovu si v mysli přehrával, co všechno tam dělali. Vždycky dospěl jen k tomu, že ji zdolali světlem. Jenže věděl o fyzice dost na to, aby si mohl říct, že světlem tu bariéru odstranit nemohli. "Už to končí!" vykřikl Ralf Larsen.

V dálce spatřili drobnou obdélníkovou plochu, která se stále zvětšovala.

"Rene, co uděláme s tím reflektorem?" starala se Anja Fieldová.

I Arc Doorn se podíval na Dharka.

"Jak to mám vědět? Já..." Podíval se na ně. A v jejich pohledem se setkal s něčím novým:

S důvěrou!

Důvěřovali mu, mladíkovi - synu slavného otce!

Dávali mu najevo svou důvěru a tím na něj přesouvali veškerou odpovědnost.

Netížila ho. Naopak.

Najednou musel myslet na ty cizí bytosti, kteří si zde ve skalním masívu zřídili základnu. Nebyli přece jen tak trochu podobní lidem?

Lidem? Že by v Mléčné dráze byli ještě jiní lidé než pozemšťané?

Cit mu říkal ano, střizlivý rozum však stále pochyboval.

Jeho otec Sam Dhark se stal tak slavným kosmickým kapitánem proto, že vždy věděl, kdy se může spolehnout na pocity a kdy musí poslechnout rozum.

"Necháme ho svítit!"

"Při stejném výkonu?" zeptal se pochybovačně Dongen. "A co když máte s tou teorií pravdu, Rene? Nezničíme pak něco, co už nepůjde nikdy nahradit?"

"Třeba ano, Dongene, ale co když další bezpečnostní systém pracuje zase na jiném principu? Bylo by to logické."

"Rene, já nevím..."

Ren Dhark zvedl ruku a tím vědci naznačil, aby mlčel. Zastavil se. Anja Fieldová, Janos Szardak a Ralf Larsen se na něj napjatě podívali.

"Musím mu zavolat...", řekl. Zapnul vysílačku. Miles Congollon se okamžitě ohlásil z druhé jeskyně.

"Situace je docela dobrá. Vydržíme ještě celé dny. Jenom... ukázala se znovu ta spirála a hvízdalo to. Je tady už jen samý prach. Ze strojů nezbyl ani kousíček. A máme o několik reflektorů méně..."

Milesi, potřebuju okamžitě mluvit s Danem Rikerem! Ale okamžitě! Půjde to?"

"Myslím, že ano..." A pak zaslechli, jak Congollon volá Rikera. Nato zaslechli, že Riker upadl a ztratil vědomí.

"O kabel..."

Kulometná palba jim vysvětlila, proč Congollon přerušil spojení. Situace na druhém konci jeskyně nebyla zřejmě tak růžová, jak se jim Congollon snažil namluvit.

"Škoda...", řekl Ren Dhark, ale nevěděli, co tím myslel. "Jdeme dál."

Šli k něčemu, co viděli. Přidali do kroku a viděli toho víc. Co to bylo, nemohli říct, protože to bylo příliš veliké.

Pak najednou devítikilometrový tunel skončil.

Mladá žena a muži stáli na okraji nepředstavitelně rozlehlého průmyslového centra.

Paprsek reflektoru dosahoval na pět kilometrů, ale na konec nedosvítil.

Arc Doorn rozložil stativ a reflektor postavil na něj. Už ho nemohl udržet, protože se mu třásla ruce.

"Dharku, jestli to teď světlem zničíme..." Dongenovi se očividně zalíbilo ustavičně před něčím varovat.

"Prosím vás, mlčte už!" utrl se na něj Doorn. "Stavitelé něčeho takového sotva riskovali víc, než bylo nutné!"

Ale Dongen ho už neposlouchal, nechal se strhnout velikostí centra. Zvrátil hlavu a snažil se odhadnout, kam až stroje dosahují.

"Bdím, či sním?" zašeptala Anja Fieldová. "Vždyť je to mrakodrap!"

Jenže ani na Zemi tak vysoké mrakodrapy nebyly!

"Co je to?"

Bylo to přímo neskutečné. Podobných gigantů tam byly stovky a všechny vypadaly, jako by je někdo postavil teprve včera.

Co se v nich skrývá? Kde jsou kabely a potrubí, jež celý komplex musí propojovat? Co se zde vyrábělo a kam šly výrobky?

Vyrazili vpřed. Každý se na to chtěl podívat ze strany. Třeba to tam vypadá úplně jinak, třeba to není vyrobeno z jednoho kusu, jak se to z této strany jeví.

"Že je to ticho tak nějak zlověstné?" podotkl Arc Doorn.

"Je...", souhlasil Dhark. "Doorne, poslouvejte dobře. Vzpomínáte si, jak jsem mluvil s Danem Rikerem u té energetické bariéry? Riker povídal, že chce znovu zavřít vchod. Určitě to hned udělal. A co se stalo u nás, Doorne?"

Doorna najednou přestalo obrovské průmyslové centrum zajímat. Vydechl a upřeně se zadíval na Dharka.

"Panebože...", zašeptal chraptivě. "Myslíte...?" A pak rychle odvrátil zrak.

"Takže si to myslíte i vy, Doorne?"

"Krucinál, teď už se tady z toho objevu nedokážu radovat. Jestliže Riker vchod znovu otevře... Nemluvil jste před chvílí o tom, že by něco takového bylo logické?"

"A co mají bezpečnostní zařízení společného s logikou, Doorne?"

Doorn jenom zaklel.

Najednou byl Ren sám.

Tak sám si ještě v životě nepřipadal.

Proč to všechno vlastně dělám? Proč jsem to vždycky já, kdo žene ty ostatní dopředu - od jednoho cíle k druhému? Co z toho mám?

Zapojil vysílačku. Congollon se okamžitě ohlásil.

"Je tady husto, ale ještě se to dá vydržet. Tři útoky jsme odrazili a ukořistili jsme tolik paprskometů, že už jsme skoro všichni ozbrojeni..."

"Nějaké ztráty?"

"Mrtví žádní, jen pár paralyzovaných. Nikdy bych nevěřil, že bude Ali Megun tak měkkosrdcatý. Riker je stále ještě v bezvědomí."

"Congollone, teď mě dobře poslouvejte. Vy jste v jeskyni číslo dvě a my asi o devět kilometrů dál... a každý vezíme ve své vlastní pasti! Jestliže..."

Congollon znovu přerušil spojení. Dhark mu to neměl za zlé. Dovedl si živě představit, jaká je asi situace v jeskyni číslo dvě. Ale to nejhorší, co se jim mohlo stát, bylo, že Riker je stále ještě v bezvědomí. Znal ho a věděl, že mívá dobré nápady a dokáže i z bezvýchodných situací najít nějakou cestu.

Ren nastavil reflektor tak, aby osvětloval širokou třídu. Pak vyrazil i on. Vstoupil do průmyslového centra s mrazením v zádech. Stále mu nešla z mysli ta bariéra, která tak najednou zmizela. Vchod do podzemí v druhé jeskyni s ní musel mít nějakou souvislost.

Zabočil doleva. Chtěl být sám, aby mohl nerušeně přemýšlet.

Když se podíval na jednu obří kovovou plochu, najednou se zasmál.

I tady přece musí být nějaká centrála, ale na to, aby ji našli, by potřebovali dobu statisíce lidských životů.

Podaří se jim vůbec kdy odhalit tajemství těchto obrů?

Strčil si ruce do kapes, levou rukou nahmatat baterku. Zapnul ji a šel k šedé kovové stěně.

Na dotek byla chladná. Přitiskl k ní ucho a naslouchal.

Stroje nepracovaly.

"Rene!" zavolal ho Larsen. "Pojďte sem, prosím!"

Musel obejít obrovský komplex. Pravou nohou odstrčil jakýsi předmět. Prudce se zastavil a posvítil si na něj.

Ta věc byla šedo zelená a široká necelých pět centimetrů. Jeden konec byl trochu silnější a zahnutý. Když se shýbl, všiml si, že ta věc nemá hladký povrch.

Uchopil ji dvěma prsty za prostředek a překvapilo ho, že je mnohem lehčí, než očekával.

"Dharku, slyšíte nás?" volal Janos Szardak.

"Vždyť už jdu!" odpověděl poněkud netrpělivě.

Co to jen může být? Netroufal si uchopit válcovité těleso za silnější konec.

Nechtělo se mu věřit, že by i tahle věc byla stará tisíc let. Vypadala, jako by právě vyšla z výroby. Díval se na ni ze všech stran, ale na nic nepřicházel.

"Rene!" Z toho volání byla už cítit netrpělivost. Konečně je našel. Dal jim znamení baterkou. Blikali na něj.

"Co se děje?" A najednou otevřel údivem ústa.

Na ploše asi dvaceti metrů délky a osmi metrů výšky chyběl venkovní plášť mrakodrapu. Pomalu si tam posvítit. Viděl, že tam probíhá potrubí, viděl jeho větvení. Ale na tom by nebylo zase nic tak zvláštního. Upoutal ho kulovitý, do disku zploštělý předmět.

Vznášel se mezi potrubím a kabely a byl větší než záchranný člun GALAXY!

Ren Dhark přistoupil blíž, nemohl od oné věci odtrhnout oči. Pak se otočil na profesora Dongena: "Co tomu říkáte?"

Dongen chvíli váhal. Cítil, že se na něj všichni dívají a čekají na jeho názor. Měl strach, že řekne něco, co by vědec říct neměl. Je to nepochopitelné... Možná to drží magnetickými poli...?"

"To je všechno?" zeptal se zklamaně Ren Dhark. "A co když se to vznáší antigravitací? Já bych řekl, že ano!"

"Antigravitace... Tu zatím ještě nikdo nevyřešil!" Bylo vidět, že považuje Rena Dharka za fantastu.

"My lidé ne. Ale jeden celkem malý antigravitační stroj jsme vyzkoušeli na planetě Amfi. Jen se podívejte kolem sebe, Dongene! Podívejte se na ty vysoké stavby! Co je to? Já to taky nevím, ale začínám něco tušit! Co když je to konečný stupeň automatizace..."

Szardak do něj šťouchl. "Rene, vysílačka!"

Dhark zapojil příjem. Ulevilo se mu, když zaslechl Dana Rikera, ale pak přišla ta Jobova zvěst:

"Udřít se asi tak půl hodiny... maximálně! Rene, musíme se stáhnout..."

Dharka teď čekalo to nejhroznější rozhodnutí. Jestliže Riker otevře vchod do podzemí, pak jim uzavře onu neviditelnou bariéru. To znamená, že budou navždy uvězněni v tomto průmyslovém centru, zatímco Riker se svými lidmi bude na druhé straně bariéry likvidován Megunovými lidmi.

"Rene, proč mlčíš? Rozhodni to! Už nemáme čas! Valí se na nás!"

"Jak dlouho můžete ještě vydržet?"

Ve vysílačce se ozval hořký smích. Jestliže teď nepřipravíme všechno k ústupu a nesejdeme dolů za vámi, tak jsme za pár minut vyřízení..."

"Už za pár minut?" Tím odpadala možnost dostat se odtud včas za onu neviditelnou bariéru.

"Ano, jinak se už nedostaneme ke konvertoru. Končím!"

Arc Doorn si vjel rukama do vlasů. Věděl, že Ren Dhark má podezření o propojení mezi vstupem do tunelu a bariérou.

Larsen si všiml, že Dhark zbledl. "Co se děje, Rene? Víte něco, co my nevíme?"

Dhark přikývl. "Doufám, že se mýlím. Snad se bariéra zase nezavře, až Riker otevře vchod do podzemí..."

"V tom případě bychom my a oni...?" Janos Szardak to raději nedomluvil.

Ren Dhark si roztržité pohrával s nalezenou věcí. Ruka mu po ní sjela, blížila se k silnějšímu konci.

"Musíme to ale zkusit! Všechno tady necháme. Vezmeme si jen konvertor a reflektor..."

Vtom z onoho předmětu vyjel k zemi olivové zelený paprsek. Anja Fieldová vykřikla, protože paprsek ji jen tak tak minul. Uskočila. Ren Dhark si uvědomil, že musel zmáčknout nějaký kontakt. Přitlačil prstem na stejné místo a paprsek zhasl.

Všichni ho obklopili. Ren se jim vymanil. Běžel k místu, kam paprsek zajel. Nahmatal prach!

"Zkusím to ještě jednou!"

Z neznámé zbraně vyjel znovu paprsek. Kovový podklad okamžitě změnil svůj vzhled - zsedl a rozpadl se. Ren spouštěl paprsek plných deset vteřin a pak přerušil kontakt.

Paprsek zmizel. Sagall byl rychlejší než Dhark, přiblížil se k místu, kam paprsek dopadal, zem se pod ním prolomila a stál až po kolena v prachu!

"Není to naše záchrana?" vykřikli všichni.

Znovu se ohlásila vysílačka.

"Rene, ke konvertoru, který je napojen na ty symboly, se už nedostaneme! Čert vem Rocca a jeho spojení! Už bude po všem! Je konec... Ne! Panebože! On to snad dokáže! Čobe...! Manu Čobe..."

Zase konec.

"Vpřed!" vykřikl Ren Dhark, pevně uchopil neznámou zbraň, skočil ke konvertoru a hodil si ho na ramena.

A zamířili k devítikilometrovému tunelu.

* * *

Bernd Eylers vstal. Světlo, které na něj dopadalo ze tří lamp, mu nemuselo vadit. Věděl, že na chodbě nikdo není.

Otočil se a podíval se zamřížovaným okénkem. Nad Hope svítily hvězdy. Nad planetou naděje. Pohled na ně mu dodal síly. Uklidnil se.

Teď přišla jeho chvíle!

Bachař na chodbě dvakrát zakašlal.

Eylers pomalu přešel k masivním dveřím. Když se o ně opřel, otevřely se do chodby. Vyšel z cely a zastavil se. Podíval se nalevo a napravo. Podle všeho očekávání svítilo jen nouzové osvětlení. Většina chodby byla v polotmě.

Dveře jeho cely zapadly do zámku. Prsty pravé ruky nastavil číslicový zámek. Šest silných kovových kolíků zajelo do zámku. Pak nastavil magnetický uzávěr na nulu. Tiše to cvaklo.

Eylers se choval, jako by patřil mezi zaměstnance městské věznice. Prošel kolem tří kontrolních kamer. Nemusel se obávat poplachu, protože byly na tři minuty vyřazeny z provozu.

Zamřížované dveře k centrále byly jen přivřeny.

"Nechtě je otevřené, Eylersi... O to se už postaráme my!" řekl mu před hodinou jeden z jeho pomocníků.

Když došel k centrále, zabočil chodbou doprava. Nezaváhal, když spatřil dozorce. Klidně se k němu blížil. Když kolem něj procházel, dozorce mu podal oděv.

Měl čtyřicet vteřin na převléknutí.

Po šestatřiceti vteřinách už pokračoval dál. Nepadlo mezi nimi jediné slovo.

Dozorce se pomalu vracel k centrále.

Eylers se blížil k východu pro vězně. Tudy se procházelo k vyšetřujícímu soudci.

Otevřel a spatřil krátkou chodbu se dvěma dveřmi na každé straně. Před tím ho varovali. "V těch kancelářích pracují každou noc tři muži. Musíme kolem projít tak, aby vás neslyšeli!"

Vtom se jedny dveře otevřely.

"Hundsí, co..."

Uhodil muže protézou. Muž ani nehlesl. Svalil se k zemi jako pytel.

Eylers zaslechl zvuky v ostatních kancelářích. Muži v nich vstali a spěchali ke dveřím. Zapadl do kanceláře muže, kterého zneškodnil, vtáhl ho dovnitř a zavřel za sebou ve chvíli, kdy se otevřely dveře dvou kanceláří.

Prohledal ho. Našel jenom pistoli. Radši by měl paralyzátor. Připadal mu humánnější.

"Hundsí, co to bylo?" zeptal se někdo na chodbě.

Eylers se rychle rozhlédl a už věděl, co udělá. Ti dva na chodbě se stále ještě dohadovali. Posadil svou oběť za stůl. Když muže pustil, svalil se z křesla a znovu to zadunělo. V té chvíli už Eylers stál těsně za dveřmi.

Dveře se rozletěly a muži vpadli dovnitř. Přiskočili ke svému kolegovi. Nevšimli si, že Eylers zatím zmizel na chodbě.

Otevřel si bránu. Jenže v té chvíli se nad Cattanem hnal vítr. Průvan třískl otevřenými dveřmi kanceláře.

"Co je zase tohle?" zařval jeden z mužů.

Eylers vykrouzl ven a spatřil před sebou osvětlenou ulici.

Zavřel za sebou. Před sebou měl svobodu. Vyrázil vlevo. Ulice vedla k řece.

Byla tichá a prázdná.

Pak se spustil poplach.

Přišli na jeho útěk o deset minut dřív, než se plánovalo. Přesto ani nezrychlil krok. Slyšel, jak startují vznášedla. První světlomety začaly pročešávat noc. To už přešel budovu věznice. Zahnul za roh a spatřil muže s namířeným paralyzátozem.

"Monitor!" řekl ten muž tiše.

"Galaxie...", odpověděl Eylers a věděl, že se útěk podaří.

Pak vběhl do plné dávky!

Ale i to se mělo stát...

* * *

Tu noc se Rocco necítil unaven. Seděl v pracovně a čekal na další hlášení od Ali Meguna. Každou chvíli mu sdělí, že vyhnanci i s osmi uprchlými vědci byli zneškodněni.

Ozval se vifon.

"Ano!" zavrčel celý vztekly nad tím, že ho někdo obtěžuje. Výslovné přikázal, že ho nemají v žádném případě vyrušovat.

"Pane guvernére... Eylers utekl z vězení! Na útěku zneškodnil tři strážné. Před několika minutami byla zahájena velkoplošná pátrací akce. Určitě je stále ještě ve městě. Každou chvíli bude obklíčen. Únikovou cestu k řece jsme mu přetřali..."

Ve vysílačce se teď hlásil Ali Megun, takže nějaký Eylersův útěk Rocca rázem přestal zajímat. "Děkuji. Zavolejte mi, až ho dostanete!"

Megunův hlas zněl zklamaně a vztekle.

Rocco pocítil, jak ho zamrazilo na zádech. Zaslechl jedno dobře známé jméno: Amer Wilkins!

"...Wilkins nás zdržel. Najednou se proti nám vyřítíl jako šílený. Pustili jsme Čobeho z očí a ten doběhl ke konvertoru. Pak se ozval hrozný rachot, jako by se na nás řítíla celá jeskyně... Rocco, oni nám zase unikli! Aby d'as spral ty

jeskyně! Když to bouchlo, rozestoupila se před nimi země a všichni v té díře zmizeli... Všichni! S sebou vzali i paralyzované..."

"Díra, Megune?" vyštěkl Rocco, který se marně snažil ovládnout zklamání.

"No... díra... Je to spíš vchod, dlouhý tak šedesát metrů a široký asi čtyřicet..." Rocco začal okamžitě kombinovat:

"A ta brána se rozevřela, když Čobe začal dělat něco s konvertorem?"

"Jo..." Zdálo se, že mu Megun nerozumí.

"Tak nechtě u toho konvertoru tři muže na stráž! Ať na nic nesahají! Zůstanu na příjmu! Za minutu chci vědět, co je za tou bránou! I kdybyste měl dostat dávku z paralyzátoru! Rozumíme si?"

"Rozumíme, to jo," jekal Megun, "jenže vy nemáte vůbec představu o tom, jak zuřivě se bránili! Proč se na to nemůžeme teď vykašlat? Proč je neodděláme?" Znovu se projevil jako chladný a nemilosrdný fanatik.

"Protože ty vědce nutně potřebujeme, vy blázne!" vykřikl Rocco na vzdálenost sedmi set kilometrů. "Co je s tou zprávou o vchodu a o tom, co je za ním..."

"Hned to bude..."

Rocco si zapálil další cigaretu. Tuto noc kouřil jednu od druhé. A kouřil jako komín, zatímco mu Megun podával informace.

Mluvil o tunelu ze safírového kovu, jehož konec není k dohlédnutí. Tudy prchli!

Rocco se zašklebil a sklonil se k mikrofonu.

"Megune, teď poslouchajte, jak nejpozorněji umíte. Já vás varuju, kamaráde. Jestliže..."

Vyrušil ho vifon.

"Pane guvernére, je to záhada. Eylers nám utekl, i když jsme naprosto přesně věděli..."

Rocco se přestal ovládat. "Povídejte si to třeba amfiům, ale mně s tím dejte pokoj!"

Otřel si pot a zamáčkl cigaretu v popelníku. "Megune..." Na chvíli se musel odmlčet, aby se uklidnil. "Jestli mi ještě jednou bude namlouvat něco o nějakém hvízdání a dešti a že jste nad hlavou viděl jakousi rotující spirálu... a jestli mi jen tak mimochodem řeknete, že ohromné stroje se rozpadají v prach, pak se nedivte, když se něco stane. Abyste nebyl překvapen, že si budete zakrátko hrát na úplně jiném písčku! To jste, vy blbče, nepochopil, že vás zhypnotizovali? A že hypnóza je jednou ze zbraní, na něž Ren Dhark v tom jeskynním komplexu přišel? Hypnóza, jakou jsme zatím nepoznali? Musí to být řízená hypnóza!"

"Cože... takže my jsme hypnotizovaní... a ty stroje... Co ty stroje?" koktal Megun a pak se hloupě zachichotal.

"Ten smích vás brzo přejde, Megune! Dám vám vystřídat Sabatim. Pochopil jste aspoň tohle?"

Za zbabělce se Megun rozhodně považovat nedal. Chladně odpověděl: "Ten se po prvním záchvatu kašle bude domnívat, že i kašel patří k účinkům hypnózy. Rocco, to byste tady musel být a bojovat s těmi chlapy, pak byste pustil z hlavy nějakou hypnózu. Pro mě za mé si mě dejte klidně vystřídat, ale nemyslete si, že tady Sabati dokáže nějaké zázraky. Já vám něco povím... Ti, co zničili stroje, jsou jejich konstruktéři... Ale já budu stejné brzo vystřídán. Fajn, Rocco, tak dopřeju svým chlapům aspoň chvíli na odpočinek, než se sem Ligo..."

"V útoku budete pokračovat! V žádném případě nepřichází v úvahu..."

"Pouze za předpokladu, že budu dál velet, Rocco!"

Rocco zaváhal.

"Teď hraje roli každá vteřina," naléhal Megun.

"Tak velte dál..."

"Děkuji Rocco. Jen pro informaci: jestliže se tady Sabati objeví, tak s ním budu zacházet jako s vyhnancem!"

Rocco vztekle přerušil spojení. Rozum mu říkal, že se musí ovládnout a jít na to úplně jinak. Pohádce o strojích, rozpadajících se v prach, nebyl schopen věřit.

* * *

Dan Riker prchal i se svými lidmi. Cítili se v beznadějně situaci, už je ani nezajímaly stroje, kolem kterých běželi. Každý měl dost starostí sám se sebou. Většinu přístrojů museli nechat na bojišti. Konvertor i s kabely zůstal u sedmi symbolů v druhé jeskyni. Přes dvacet mužů bylo v šoku a museli je nést. Bude trvat hodiny, ne-li dny, než se opět vzpamatují.

Riker měl pocit, že se mu hlava rozskočí bolestí. Na zádech vlekl šokovaného inženýra, jednoho z osmi vědců, kteří uprchli z Cattanu.

Vedle něj klopytal Amer Wilkins. Ten zase nesl Raní Atavovou, devatenáctiletou Indku, která bojovala jako Amazonka a schytala zásah paralyzátozem u vchodu do tunelu.

Úplně vzadu šel Manu Čobe. Ještě teď si vyčítal, že se mu nepodařilo uzavřít bránu mezi první a druhou jeskyní.

Nechápal, proč je Megunovi lidé ještě nepronásledují. Tady v tunelu by měli přece tu nejlepší možnost je zlikvidovat.

Chvílemi se mu zdálo, že v dálce vidí jakési světlo, ale když se podíval pozorněji, nespatriil nic než tmu tmoucí.

Dan Riker si k sobě přivolal Milese Congollona, který kromě vysílačky nesl ještě počítač a kabely.

"Milesi, zavolejte Dharka! Řeknete mu, že jsme už na cestě!"

Třebaže v tunelu nebylo žádné zvláštní teplo, všichni se potili jako v tropickém pralese.

Miles zapnul vysílačku.

Nic!

Znovu a znovu.

Ale Ren Dhark se nehlásil.

"Tak co, co povídá?" ptal se netrpělivě Dan Riker.

"Nemám spojení. Ustavičné ho volám, ale Ren se nehlásí."

"Zkoušejte to dál, dokud se to nepodaří..."

Za zády jim řval Manu Čobe: "Už jdou. Musíme přidat!"

Všichni sebou trhli. Něco takového očekávali. Co bude pak?

Chytili druhý dech. Už ani nevnímali, jak se potí.

Přidali na rychlosti.

"Stále nic?" ptal se Dan.

"Nic, nic, já to nechápu..."

"Je ta vysílačka v pořádku, Milesi?"

Congollon se zasmál. "V lepším už ani být nemůže! A Dharkova je taky dobrá.

Vidím, že přijímá, ale nechápu, proč se teda neozývá."

A zkoušel to znovu a znovu. Ren Dhark se však nehlásil.

* * *

Ralf Larsen zastavil Dharka. Šli úplně vzadu.

"Rene, nedá se vám nic vyčítat. Měl jste pravdu, když jste nás nutil k této výpravě. Ale je mi z toho nanic, když pomyslím, že by tohle všechno mělo padnout do rukou Roccovi. To bych radši slyšel zase to hvízdání a viděl spirálu... Radši bych byl, kdyby se tady všechno rozpadlo v prach. Pak bych to všechno snášel mnohem líp. Necítil bych takovou beznaděj."

"Beznaděj?" podivil se Ren Dhark. "Já to ještě nevzdal. Mám jenom strach o Dana a jeho skupinu..."

Larsen potřásl hlavou. "To jste tak skálopevně přesvědčen, že otevřením vchodu zablokovali tu bariéru? Vždyť je to jen domněnka!"

"Musíme za ostatními, Ralfe!" Dhark neměl náladu toto téma nějak rozpitvávat.
"Jdeme..."

Nedořekl.

Najednou se kolem nich rozjasnilo,
Světlo vyzařovalo ze všech stěn i ze dna. Otočili se.
Nepřehledné průmyslové centrum se vynořilo ze tmy.
"Rene, koukejte! Ono je to delší než třicet kilometrů!"

Některé mrakodrapy sahaly až ke stropu jeskyně, který zářil, ale neoslňoval.
Podívali se zase do tunelu, který teď vypadal jako skvostný safírový šperk.
Zastavili se. Anja Fieldová a Arc Doorn se k nim vrátili. Anja Fieldová se
podívala na rozsvícený komplex a pak na Rena Dharka. Ten její pohled
pochopil.

"Ne, Anjo... s tím nemáme nic společného. Nic! Vůbec nic!" Hlas se mu
najednou chvěl.

"Že by samo sebou?"

Nechtělo se jim tomu věřit, ale jinak si to vysvětlit nedokázali.

"Samo sebou...?"

Anja se popadla za hlavu. "V tom případě ty stroje musely nějak pochopit, že
jsme tady cizí. A když jsme odešli... Ale to je přece utopie... to nemůže být
pravda."

Arc Doorn klidně řekl: "Naše sensorová technika se tomu už trochu přibližuje,
Anjo. Možná nás jen tak zkoušeli, a když jsme jejich zkoušku nepochopili, začali
nás považovat za neškodné..."

"Blbost!" prohlásil energicky Larsen. "To je fantazírování. Určitě jsme to něčím
spustili!"

Ren Dhark si vzpomněl na Rikera a jeho skupinu. "Maříme tady jen čas..."
Ale ani on se nemohl odpoutat od toho úžasného pohledu.

Z gigantického jeskynního dómu zaznělo bzučení. Stále sílilo, až přešlo v
burácení. Nebyl to jednotný tón, ale směsice zvuků, která stále sílila.

Arc Doorn se rozběhl k nejbližšímu agregátu. Přitiskl ucho na chladný hladký
plášť a pak něco vykřikl. Nikdo mu ale pro hluk nerozuměl.

Stroje neznámé civilizace se po tisíci letech znovu rozběhly!

Bylo to jako nějaké volání z minulosti!

Ren neviděl Doorna ještě tak vzrušeného. Mladý Sibiřan řekl: "Pracuji úplně
jinak než naše stroje. Nedají se s nimi ani srovnávat..."

"Že pracují?" namítl Dongen. "Vždyť běží naprázdno, nesmyslně, jenom plýtvají energií!"

"A kde se ta energie bere?" opáčil Doorn. "Profesore, vy jste úplně bez fantazie! Nemáte ani trochu představivosti. Pro vás je technika něco naprosto neznámého. Ale ne pro mě..."

"Naposled vás vyzývám, pokračujeme," zavelel Ren Dhark a jen s přemáháním odtrhl oči od strojů.

A jako první se rozběhl tunelem.

Dunění gigantů pomalu sláblo. Ostatní ho dohonili. Chvílemi se díval na vysílačku. Měl pocit, že ho někdo volá. Ale když se pokoušel o spojení, nedostal je. Vysílačka mlčela. Netušil, že i Miles Congollon to už vzdal.

Tři kilometry k místu, kde je opět čekala energetická bariéra, jim trvaly celou věčnost.

"To tam ještě nejsme?" divil se Janos Szardak, který se pod svým nákladem celý shrbil.

"Máme za sebou teprve dva a půl kilometru...", sípala Anja Fieldová, která počítala kroky.

A najednou už nemohli dál. Dongen narazil na neviditelnou překážku a svalil se k zemi. Když vstával, zaúpěl. Pak pochopil, co se stalo.

Dva a půl kilometru od průmyslového centra narazili na novou bariéru!

"Takže těch překážek bylo víc, než jsme vůbec tušili," konstatoval Larsen.

Dhark si sundal konvertor. Poodstoupil a zamyslel se. Znovu cítil tíhu odpovědnosti, která tak těžce spočívala na jeho mladých ramenou. Když se podíval na své druhy, setkal se s pohledy plnými napjatého očekávání.

Ústa se mu zkřivila do hořkého úsměvu.

Čekají, že na něco přijde - a přitom je sám na pokraji zoufalství.

Zapnul vysílačku.

"Ano! Konečně! Panebože, Dharku, pořad jsem vás volal a vy jste se mi nehlásil..."

"To je v pořádku," řekl Ren unaveně. "Slyší nás i Riker?"

"Je vedle mě..."

"Tak poslouchejte! Asi pět kilometrů od vchodu narazíte na energetickou bariéru. Tou neprojdete. Nás zarazila zase jiná... Doufám, že chápete, co to znamená."

Slyšel Congollonův zrychlený dech. Pak se ozval Riker. "Divím se, že to беру s takovým klidem, Rene! Pochopil jsem. Vy nemůžete k nám a my nemůžeme k vám! A v zádech máme Meguna... Kdo sakra rozsvítil? To jste byli vy?"

Anja Fieldová přicházela od pravé stěny. Tvářila se sklesle. Dongen a Doorn hledali zatím symboly, jimiž se zapojilo energetické pole.

Ale žádné symboly tu nebyly.

"Rene, neprovedeme ještě poslední pokus?"

"Anjo, proč poslední? Dokud žiju, tak se nikdy nevzdám... Samozřejmě že to zkusím, ale nedělám si žádnou naději. Pozor, odstupte! Aspoň na dvacet metrů!" Pochopili, co chce udělat. Odstoupili ještě mnohem dál. Ren vytáhl z kapsy neznámou zbraň a namířil ji na neviditelnou energetickou stěnu.

Stiskl kontakt a zatajil dech.

Olivově zelený paprsek vyšlehl a odrazil se. Kolem se rozletěly jiskry.

Ren stále držel kontakt a doufal, že vytrvalostí něco zmůže.

Míjely vteřiny. Nedělo se stále nic. Kolem neviditelné bariéry se jen rozstříkával vodopád jisker.

Panebože, pomyslel si Dhark, co my lidé víme o energetických bariérách? Nic, je jenom nějaká ta teorie, to je všechno. A já se tady pokouším takovou bariéru zničit... Ale nějak se přece musí dát odstranit! Nemůžeme tady jen stát a čekat, zatímco na druhé straně zlikvidují Rikera a jeho lidi!

"Co na mě tak koukáte?" zeptal se a vypnul zbraň. Vrátil ji do kapsy. "Nic už mě momentálně nenapadá. Nevím ani, co je to energetická bariéra. Já ani..." Zarazil se a pak tiše řekl: "Promiňte, nemyslel jsem to tak."

Pomalů šel k neviditelnému bodu, který tak dlouho ostřeloval. Když se toho místa dotkl, bylo stejně chladné jako jeho okolí.

Byli v pasti.

To skutečné už není žádná možnost jak se spojit s Rikerovou skupinou?

Logické uvažování mu dělalo stále větší potíže. Hlava se mu točila. Přitiskl ji k energetické stěně. Její chlad mu dělал dobře. Myšlenky se mu ujasnily.

Nemyslel na sebe. Měl strach o Rikera a jeho lidi. Jak by jim mohl pomoci?

Anja Fieldová na něj volala, ale neslyšel ji. Pak na něj zavolal Dongen. Zase neslyšel.

Musí jim pomoci! Musí je zachránit!

Příliš pozdě si uvědomil, že padá k zemi.

Při pádu rozbil vysílačku.

Ted' už neměli ani možnost s nimi mluvit. Sklesle vstal, podíval se na škodu a zavrtěl hlavou. Pak napřáhl ruce a ty prošly bariérou. Šel za nimi...

Stále dál tunelem, rozzářeným safírovým jasem.

Šel jako náměsíčný...

Nechápal, kam se to energetické pole ztratilo.

Ale bylo mu to úplně jedno, protože myslel jen na svého přítele a na jeho lidi.

Už jdeme, volal v duchu. Dane, už jdeme...!